

Пешгуфтор

Курси ғоибонаи “Инсон барои ғолибият ба дунё меояд” бори нахуст соли 1977 нашр шуд. Аз он вақт ин курсхоро дар ҳабсхонаҳои кишварҳои англисизабон васеъ истифода мебаранд. Ба мо маълум нест, ки чӣ қадар маҳбусон ин дарсхоро хонда ба Исои Масеҳ бовари наҷотбахш овардаанд. Ҳам мардон ва ҳам заноне ки худро табиатан бетолеъ меҳисобиданд, ногаҳон ҳис намуданд, ки онҳо барои ғолиб шудан ба ин ҷаҳон зода нашудаанд.

Аммо дар ҳабсхона кӯшиши ҳаёти масеҳӣ бурдан намуда, ин боваркардагон бо мушкилоти воқеӣ дучор мегарданд. Дар натиҷа эҳтиёҷ ба давом додани курс пайдо шуд, то ба боваркардагон барои ҳалли ин мушкилот ёрӣ диҳад. Ҳамин тавр курси ба ном “Дар ҳабсхона, вале бо Исо” пайдо шуд.

Орзуву умеди дуруст

Ҳангоме ки одам наҷот меёбад, ҳамон лаҳза Худо аз дӯши ӯ айби гуноҳҳои ӯро мегирад ва вай дар Исои Масеҳ одами нав мегардад (2Қӯринтиён 5:17).

Аммо ин маънои онро надорад, ки маҳбус ҳамон лаҳза аз ҳабсхона озод мегардад, ё ӯро пеш аз мӯҳлат шартан озод мекунад. Бисёр муҳим аст, ки ин масъаларо воқеъбинона ва ҳушёрона дида бароем. Дар ин ҳолат бояд фарқи байни бахшоиши илоҳӣ ва оқибати гуноҳ дар ҳаёти заминиро қайд намуд.

Аз тарафи Худо ҳамаи тафтишҳо хотима ёфта, кор баста мешавад. Ӯ касеро ки ба Исо бовар дорад, сафед карда мебахшад. Аммо ин ба он ҳукме ки доварон* ба тартиби ҷиноятӣ баровардаанд, дахл надорад. Ҳикоя дар бораи роҳзанҳое ки бо Исои Масеҳ мехӯб шуда буданд, барои ин мисоли хуб шуда метавонад. Дар лаҳзаи охирин яке аз онҳо ба Исо бовар кард, ва боварии комил пайдо кард, ки худӣ ҳамон рӯз бо Худованд дар бихишт мешавад. Аммо ба ин нигоҳ накарда, ӯ барои ҷиноятҳои худ ҳалок шуд (Луқо 23:39-43).

Агар доварон ва комиссияи оид ба озодкунии шартӣ ҳамаи онҳоро, ки худро масеҳии ҳақиқӣ мешуморанд, озод кунанд, шумораи ба ном боварқардагон чунон зиёд мешуд, ки ҳабсхонаҳо тамоман холӣ мешуданд. Афсӯс бисёриҳо танҳо барои он тавба кардаанд, ки ҷазояшон сабуктар шавад, аммо

*Довар – ҳукмкунанда (судя).

дар оқибат ба роҳи чиноят баргашта ва боз ба маҳбас афтида, Номи Худовандро паст мезананд. Аммо довар ва комиссияи оид ба озодкунии шартиро ба беномусию бадгумонӣ айбдор кардан мумкин нест. Онҳоро беҳад зиёд фиреб мекарданд.

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки агар онҳо Масеҳро ҳамчун Наҷотдиҳанда қабул кунанд, Худо қарздори онҳо мешавад. Онҳо чунон рафтор мекунанд, ки бо масеҳӣ шуданашон Худоро қарздор мекунанд ва акнун Ӯ бояд ба онҳо озодии ғаври набошад ҳам, озодии шартиро таъмин кунад. Дигарон гумон мекунанд, ки ба ҷамъомадҳои боваркардагон рафта, дар муҳокимаҳои Навишта иштирок намуда, метавонанд ба Худо таъсир расонанд. Ба туфайли ин онҳо фикр мекунанд, ки Худо бояд ба онҳо дар бурди кор ё пеш аз мӯҳлат озод шудан ёри диҳад.

Биёед ҳама чизҳоро ба ҷойҳои худ монем. Худо ба ҳеҷ кас ҳеҷ чиз қарздор нест. Агар мо аз Ӯ чизи сазовори аъмоли худ гирем, ҳамаи мо ба дӯзах меафтем. Мо умеду таваккали худро ба боварӣ ба Писари Ӯ вогузошта, Худоро қарздор намекунем. Бо тавба кардан мо фақат ба худамон фоида меоварем.

Ва лозим нест, ки мо Худоро чун лӯхтаки осмонӣ идора кунем. Ӯ медонад кай мо самимӣ ҳастем ва кай ниқоби динӣ мепӯшем. Хоҳишҳои мо бояд ҳама вақт пок бошанд. Мо бояд интизори он набошем, ки ба воситаи иштирок дар ҷамъомадҳо, ё шаҳодати хушхабар ба дигарон Худо дар ҷавоб ба мо хайре мекунад. Ҳамаи инро мо бояд ба хотири муҳаббати мо нисбати Ӯ, ва хоҳиши иҷро кардани хости Ӯ ба ҷо биёрем. Ҳангоме ки мо дар бораи меҳнати барои

начоти мо ичрокардаи Наҷотдиҳанда фикр кунем, сарфаҳм меравем ки то абад аз ӯ карздорем.

Фириста Павлус барои ҳамаи мо намунаи ибрат мебошад. ӯ вақти бисёре дар ҳабсхонаҳо гузаронид. Ва панҷтои номаҳои ӯ ҳангоми дар ҳабсхона буданаш навишта шуданд: Нома ба Эфсӯсиён, Филиппиён, Кӯлассиён, Филемӯн ва номаи 2-юм ба Тимотиюс. Барои чӣ ӯ ба маҳбас афтод? Барои ягон рафтори ношоиста? Албатта не. Вай на бо сабаби вайрон кардани қонун, балки барои шаҳодати самимии Исои Масеҳ, барои кори ҳақ азият кашид. Рафтори ӯ чӣ гуна буд? Оё ӯ ҳисоб мекард, ки Худо барои озод кардани ӯ карздор аст? Оё вай кӯшиш мекард, ки Худоро ба ин кор маҷбур кунад? Не. Вай ҳабси худро чун қисми хости Худо, ки барои вай тайёр кардааст, қабул мекард ва ба ақидаи устувор омад, ки ба Худо дар ҳабсхона низ бо он самимияте ки дар озодӣ дошт, хизмат кунад.

Ба ҷои он ки худро маҳбуси Рум ҳисобад, ӯ менавишт: “Павлус, бандаи Исои Масеҳ” (Филемӯн 1). ӯ ба ҳоли худ нигоҳ накарда, розигӣ зоҳир мекард. “Ёд гирифтаам, ки бо он чи дорам, қаноат намоям” (Филиппиён 4:11). Бо сабаби ҳабси ӯ баъзе аъзоёни хонадони қайсар наҷот ёфтанд (Филиппиён 4:22). ӯ хурсандӣ мекард, ки маҳбусии ӯ боиси пешравии Хушхабар шуд; вай инро ҳамчун имконият барои шаҳодати Хушхабар ба посбонҳо ва ба ҳамаи онҳое ки тавонист, истифода бурд (Филиппиён 1:12-13). Дар номаҳои ӯ ягон ишорае дар бораи ҳаёти вазнини ӯ дар зиндон нест. Баръакс, онҳо миннатдорӣ, шодӣ, осоиштагӣ ва муҳаббатро ба одамон паҳн мекарданд. Павлусро ягона хоҳиши бузурге фаро гирифта буд, ки Масеҳро дар тани худ, хоҳ бо ҳаёт, хоҳ бо маргаш,

ситоиш кунад (Филиппиён 1:20). Дар охири ҳаёти ба хизмати бовафои Наҷотдиҳанда бахшидашуда Павлус маҷбур буд сари худро ба кундаи сарбури дар Рум ниҳад ва ҳукми қатро чашад.

Биёед мо низ мисли ӯ хизмати худро ба Худованд бо ниятҳои пок адо намоем. Агар Худо лозим донад, ки моро аз ҳолати нобоб озод кунад, биёед ин озодии худро барои аз сидки дил, бо тамоми қудрат ва самимона ба Ӯ хизмат кардан истифода барем. Пас биёед дар он ҷое ки Худованд моро равона кардааст, бо шодию қаноатмандӣ ба Ӯ хизмат карда, самар биёрем.

Танҳой

Вақте ки ҳамсоғон дар Чикаго пай бурданд, ки як пиразанеро муддати чанд рӯз надиданд, ба коркунони ҳифзи ҳуқуқ муроҷиат карданд. Коркунони ҳифзи ҳуқуқ дарро шикаста, ба хонаи ӯ даромаданд. Ӯ мурда хобида буд. Дар болои миз онҳо рӯзномаи ӯро ёфтанд. Чор рӯз пеш аз маргаш ӯ навишта буд: “Қасе маро хабар нагирифт”. Се ва ду рӯз пеш низ ҳамин суҳанонро навишта буд. Навиштаи охирин низ чунин буд: “Қасе маро хабар нагирифт”.

Ҳангоме ки мо оиди маънои ин калима фикр мекунем, онро бо танҳо будан монанд мекунем. Аммо танҳояк чизи бештар аз ин аст. Шумо метавонед дар байни одамони зиёд бошед, вале бекасу танҳо бошед. Ман ба хотир меоварам, ки лаҳзаҳои калон-тарини бекасии худро дар Нью-Йорк бо аҳолии ҳафтмиллионаш аз сар гузаронидам. Бешубҳа, ман танҳо набудам. Дар гирди ман дарёи одамӣ талотум мезад. Одамон ба кор шитоб мекарданд. Аммо ман ба

ҳеч кас даркор набудам, ва касе ба ман коре надошт. Бо сабаби надоштани муомила бо одамони дигар ва набудани муносибатҳои гарми инсонӣ ман худро беҳад танҳою бекас ҳис мекардам. Ва барои фаҳмидани танҳой ба камераи яккаса афтидан шарт нест. Онҳое ки дар бистари беморӣ ё хонаи маҷрӯҳон ва пиронсолон ҷойгиранд, бисёр вақт худро аз тарафи хешу табор партофтаю танҳо ҳис мекунанд. Марги шахси дӯстдошта ё талоқи нофорам метавонад боиси танҳои сахт гардад. Мардон дар хизмати ҳарбӣ, соҳибкорон дар вақти сафари хидматӣ аз дарди танҳой азоб мекашанд. Муйсафедоне ки хешу наздикон надоранд, чӣ будани танҳои медонанд. Дар эҳсоси танҳой ягон гуноҳ нест, ҳатто Исо баъзан онро ҳис мекард. Ҳангоми бори охир ба Ерусалим ворид шуданаш Исо аз шогирдонаш дида зиёдтар ба Худо тавачҷӯх дошта, танҳои ҳис мекард. Ӯ ба тамоми олам Хушхабар мерасонд, вале онҳо аз дунболи Ӯ базӯр пой мегузоштанд (Маркус 10:32). Дар боғи Ҷатсамонӣ Ӯ азоби маргро танҳо чашид ва шогирдонаш онро наметавонистанд ҳамроҳи Ӯ бинанд (Маркус 14:32-42). Ӯ дар рӯи ҷӯб танҳои сахтро ҳис кард, вақте ки Худо Ӯро тарк кард ва Ӯ аз тарафи дӯстонаш мондаю партофта шуд (Маркус 14:50; 15:34).

На ҳама вақт имконияти раҳой аз танҳой ҳаст. Баъзан, бо сабабҳои ба мо новобаста, мо аз ёру дӯстон дур мешавем. Баъзан Худо аз мо талаб мекунад, ки аз хурсандиву ҳаловатҳои ҳаёти оилавӣ даст кашада, дар танҳой зиндагӣ кунем. Дар ин ҳолат мо метавонем дар танҳой зиндагӣ карданро ёд гирифта, онро ҳамчун яке аз роҳҳои шарик шудан бо азиятҳои кашадаи Масеҳ

кабул намоем. Зеро, чуноне ки мо пеш гуфта будем, Ӯ медонист, ки азоби танҳой чӣ гуна аст.

Гарчанде мо пурра аз танҳойбарканор шуда наметавонем, баъзе роҳҳои кам кардани он мавҷуд аст. Яке аз ин роҳҳо – бо коре машғул будан мебошад (Войз 9:10). Вақте ки мо имкони интиҳоб байни кор ва бекорӣ, таҳсил ё вақтгузарони бехуда дорем, мо бояд ҳамеша кор ё таҳсилро интиҳоб кунем. Баъд хотирнишон кардан бисёр муҳим аст, ки мо бояд ақлу хуши худро бо фикре машғул дорем. Бисёриҳо инро бо муҳокимаи мунтазами Навишта ва хондани китобҳои ғоиданок ноил мегарданд, ки на танҳо шавқманд мекунад, балки дар мо хислатҳои Масеҳро тарбия мекунад. Шахсе гуфтааст, ки ақли бекор устохонаи шайтон аст – ва ин дар ҳақиқат чунин аст.

Роҳи дигари ғалаба бар танҳой он аст, ки дар бораи худ не, балки дар бораи дигарон фикр кунем. Шахсоне ки доимо ба ёрӣ додан ба дигарон машғуланд, вақти ғами худро хӯрдан надоранд. Агар мо бекор истода, интизори ёрии дигарон шавем, пас ғаму ғуссаи мо андозаи бениҳоят калонро мегирад. Аммо агар мо қарор диҳем, ки ҳар рӯз барои дигарон зиндагӣ кунем, аз зикию рӯҳафтадагӣ раҳо меёбем. Барои ин кифоя аст, ки ба шахсе нома навишта, ҳиссиётҳои гарми таскиндиҳандаи инсонӣ, дилбардорӣ ва миннатдориро изҳор кунем. Маҳз дар шароити зиндонӣ Павлус номаҳояшро ба Эфсӯсиён, Филиппиён, Қўлассиён, Филемўн ва номаи 2-юм ба Тимотиюсро навишта буд. Ин номаҳо аён нишон медиҳанд, ки ӯ аз худ дида ба дигарон бештар ғамхорӣ менамуд.

Мо метавонем бар танҳой зафари комил ёбем, агар бо қарори қатъӣ зиндагири бо хушҳолӣ ва шукргузори гузаронем (Эфсӯсиён 5:20; Қӯлассиён 1:12; 2:7; 3:15-17; 4:2; Таслӯникиён 5:18; 2Тимотиус 4:18).

Рӯҳафтадагию шикоятҳои беохир касеро аз танҳой озод накардаанд. Онҳо ин ҳиссиётро боз ҳам бисёртар мекунаанд.

Ва ниҳоят донишмандон он муҳим аст, ки Наҷотдиҳандаи мо доимо бо мост. Чандин сол пеш дар як ибодатгоҳ бародаре бо номи Лаврентий зиндагӣ мекард. Ӯ дар ошхонаи ҷамоат кор мекард. Ӯ ҳузури Худоро ҳис мекард ва мефаҳмид, ки новобаста ба он ки бо тозакунии асбобу анҷоми ошхона ё дар ибодатгоҳ бо парастии машғул буданаш, Худо бо ӯст.

Ва мо, Исои Масеҳро ҳамчун Наҷотдиҳандаи худ қабулкардагон, ҳеч гоҳ танҳо нестем. Ҳатто агар хешу дӯстони мо моро фаромӯш кунанд ҳам, мо метавонем ба ваъдаи Наҷотдиҳанда таваккал кунем: “Туро тарк нахоҳам кард ва туро нахоҳам партофт” (Ибриён 13:5). “Инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам” (Матто 28:20). Моро ҳатмӣ нест, ки ҳама вақт ҳузури Ӯро ҳис кунем – ин ҳақиқати раднашавандаест, ки мо онро бо боварӣ қабул мекунем. Дар ин бора Навишта нақл мекунад ва мо ба он боварӣ дорем.

Боре дар истгоҳи роҳи оҳан дар Нью-Йорк зане менишаст, ки бо фарзандонаш аз Олмон (Германия) кӯчида омада буд. Зане ки аз он ҷо мегузашт, рӯйи ғамгину парешони ӯро дида, бозистода бо ӯ сӯҳбат оғоз намуд. Зани олмонӣ нақл кард, ки шавҳараш дар киштии ба Америка меомада вафот кард ва дар баҳр гӯронида шуд. Акнун ӯ ба штати Айова равона буд ва дар кишвари ношинос танҳо сафар кардан барои у

бисёр душвор буд. Ҳамсӯҳбаташ ба ӯ пул дода, оҳиста гуфт: “Барои чӣ танҳо? Исо бо шумост. Ӯ ҳеҷ гоҳ шуморо танҳо намегузорад”. Даҳ сол баъд ин зани олмонӣ мегуфт, ки дар тамоми ҳаёти ояндааш ин калимаҳо ба ӯ ҷасорат ва қувват меоданд: “Ин калимаҳо моро шод кардаву дилбардорӣ намуда, дар ҳама душвориҳоямон қувват мебахшанд”.

Тарс

Баъзе намудҳои тарс хосияти хуб доранд. Масалан, тарси Худо, ки дар борааш ба мо Навишта мегӯяд. Ин намуди хуби тарс ҳурмати беандоза нисбати Ё ва тарсро аз он рафторе ки ба Ё нофораму нохуш аст, ифода мекунад. “Худотарси ибтидои дониш аст; беақлон аз ҳикмат ва насиҳат нафрат доранд” (Масалҳо 1:7).

Дигар намуди хуби тарс ин тарсидан аз хатар мебошад, ки он моро эҳтиёткор мегардонад. Худо ба мо ғаризаи табиӣ (инстинкт) худмуҳофизаткуниро бахшидааст ва мунтазири он аст, ки мо нисбати саломатӣ ва бехатарии худ ҳиссиёти табиӣ эҳтиёткориро зоҳир кунем.

Аммо боваркарда набояд ҳама ҳаёти худро дар ихотаи тарс гузаронад. Масалан, ё набояд аз он тарсад, ки Худо ягон вақт ёро барои гуноҳояш ҳукм мекунад (Юҳанно 5:24). Худованд Исои Масеҳ барои ҳама гуноҳҳои ё қурбон шуда, бо қимати хуни Худ ёро харида гирифт. Ва Худо талаб надорад, ки барои онҳо дубора ҷавоб диҳад. Наҷотдиҳанда қарзро пурра пардохт (Юҳанно 19:30). Бинобар ин фириста Юҳанно мегӯяд, ки “Дар муҳаббат ҳаросе нест, балки муҳаббати комил ҳаросро бадар меронад, чунки ҳарос азоб дорад, ва касе ки меҳаросад, дар муҳаббат комил нест” (1Юҳанно 4:18).

Муҳаббати комили Худо аз шахси ба Исои Масеҳ боваркарда ҳама гуна хавф ва тарси ҷазои абади

бадар мекунад. Агар одам ҳеч гоҳ бо бовару тавба назди Масеҳ наомада бошад, албатта ӯ аз ҷазо метарсад. Аммо боваркарда медонад, ки гуноҳҳои ӯ аз тарафи Худо дар Ҷолҷото маҳкум шудаанд ва фаҳмиши ин тарси азобдиҳан-даро пеш мекунад.

Боваркарда набояд аз одамон тарсад, аммо ба он нигоҳ накарда мо бисёр вақт метарсем. Мо аз одамони золим ва он чи онҳо ба мо карда метавонанд, метарсем. Мо метарсем ҳақиқати Масеҳро дар байни душманонаш танҳо ҳифз кунем, дар байни нобоварон дар бораи Ӯ шаҳодат диҳем, Навишта хонем ё ҳаёти масеҳиёна ба сар барем. Мо метарсем, ки одамони гирду атроф моро рад мекунанд, аз номуайянии оянда ҳарос дорем.

Навишта моро даъват мекунад, ки ҳар кучое бошем, саҳту устувор пайравии Масеҳро кунем. Исо гуфтааст: “Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ ғайбат кунанд. Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст” (Матто 5:11-12).

Дар бораи тарсу ҳароси одамони золим чӣ гуфтан мумкин аст? Маҳбусон дар бораи гурӯҳҳои ҷинояткорон ва задухӯрди байни онҳо, ба номус таҷовуз кардани ҳаммаҳ-бусон, дар бораи захмҳои корд, зарбу лат хӯрдан медонанд. Ҳамин тариқ аз ин гуна тарс чӣ хел шифо ёфтан мумкин аст? Гуфтаҳои дар поён омадаро бо диққат дида бароед.

1. Исо гуфт: “... аз кушандагони ҷисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед; балки аз Ӯ ҳаросон бошед, ки қодир аст ҳам ҷисм ва ҳам рӯхро дар дӯзах нобуд кунад” (Матто 10:28). Кушта шудани боваркарда

дар ҳабсхона мумкин аст, аммо бадтарин чизе ки одам ба ӯ карда метавонад, боиси он мешавад, ки ӯ назди Худованд рафта бо Ӯ мемонад. Ва ин аз ҳама чизи хубтарин аст, ки метавонад ба вучуд ояд. Бисёрии боваркардагон аз дасти қотиле кушта шуданро нисбат ба он ки худашон касеро ба қатл расонанд, авлотар медонанд.

2. То масеҳӣ корашро анҷом надиҳад, марг бар ӯ қудрат надорад. Ҳеч чиз – ман такрор мекунам – ҳеч чиз ба фарзанди Худо бе хости Ӯ рӯй намедихад. Ӯ бандагони Худо муҳофизат мекунад (Айюб 1:10). Вале ин маънои онро надорад, ки мо нисбати хатарҳо беаҳмиятӣ ва бепарвоӣ кунем. Худо беандешагиро баракат намедихад.

3. Таваккал кардан аз тарс дида хубтар аст. “Дар Худо каломии Ӯро мадҳ хоҳам кард; ба Худо таваккал кардаам; наметарсам; одамизод ба ман чӣ метавонад бикунанд” (Забур 55:5). Бояд гуфт, ки Забур барои одамони тарсончак беҳтарин хонишест.

4. Дар бораи Худованд Исои Масеҳ нотарсона шаҳодат доданро давом диҳед. Онҳое ки бо суҳан ва ҳаёт оиди Масеҳ шаҳодат медиҳанд, зери мудофияи махсус ҳастанд. Аммо фаромӯш накунед, ки шумо бояд шаҳодати худро бо зиндагии ҳаррӯзаи худ тасдиқ кунед, то барои дигарон санги пешпо набошед дар бораатон нагӯянд, ки: “Амалҳои ту аз суҳанонат хубтар шаҳодат медиҳанд, ва ман онҳоро намешунавам”. Ҷаҳон нисбати боваркардаи собитқадам иззату эҳтиром, вале ба боваркардаи суस्त ва шубҳакунанда

танҳо нафрат дорад.

5. Ҳар рӯз ба Худо барои ҳифзу мудофия дуо гӯед.

6. Насихати охирин – маслиҳати солимест, ки ҳатто эҳтиёҷ ба ёдрас кардан надорад. Чораҳои эҳтиётӣ қабул намоед, аз ҷойҳои беодаму дурдаст ва роҳҳои хатарнок худро дур гиред. Ҳамчунин ба боваркардагони дигар наздиктар бошед. Инчунин бояд гуфт, ки аз одамони моил ба корҳои ношоиста ва аз ҳолатҳои ҷанҷоли канораҷӯӣ кунед.

Оид ба тарси пайравии Масеҳ дар байни душманон, дар ихотаи муҳолифон, мо дар Масалҳо 29:25 меҳонем: “Тарсончакии одамон ба дом меоварад”. Шахсе гуфтааст, ки чунон саҳт тарсидани мо аз одамон танҳо бо сабаби худотарсии ками мо мебошад. Мо бояд фаҳмем, ки дастгирии одам дар муқоиса бо дастгирии Худо ҳеҷ аст. Ҳамаи онҳое ки мо имрӯз аз онҳо метарсем, пас аз 100 сол аз дунё мегузаранд ва он гоҳ он чизе ки онҳо оиди мо ҳоло фикр мекунанд, ҳеҷ аҳамияте нахоҳад дошт. Аммо Худованд он вақт ҳам хоҳад буд ва он гоҳ танҳо он чи ӯ дар бораи мо фикр мекунад, аҳамият хоҳад дошт. Тарсидан аз номуайянии оянда – ин вақтсарфкунии бефоида мебошад. Мо бояд имрӯз зиндагӣ кунем (Такрори шариат 33:25) ва фардоро ба дастони Падари осмонӣ супорем.

Нафрат ва қасосгирӣ

Эҳтимол, қисми зиёди одамони нобовар дар ҳабсхона нисбати коркунони ҳифзи ҳуқуқ, доварҳо, прокурорҳо, посбонҳо ва умуман ба системаи давлатӣ нафрат доранд. Аз пеши назари онҳо беист ҷузъиёти ба “юғ” гирифта шуданашон мегузарад ва вучуди онҳо аз ғусса пур мешавад. Ҳар қадаре ки онҳо ба ҳиссиёти нафрат бештар роҳ медиҳанд, ҳамон қадар дар онҳо хоҳиши қасос гирифтаи зиёд мешавад, ва ҳатто бо таври бераҳмонатарин.

Исо ҳақ буд, вақте гуфт: “Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: “Қатл накун; ҳар кӣ қатл кунад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд”. Лекин Ман ба шумо меғӯям: ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда ҳашм гирад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд; ҳар кӣ бародари худро “реқо”^{*} гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои пирон хоҳад буд; ва ҳар кӣ “аҳмақ” гӯяд, лоиқи оташи дӯзах хоҳад шуд” (Матто 5:21-22).

Фириста Юҳанно худи ҳамон фикрро бо суҳанҳои дигар ифода мекунад: “Касе, ки бародари худро дӯст медорад, вай дар нур сокин аст, ва дар вай васвасе нест. Вале касе ки аз бародари худ нафрат дорад, вай дар зулмот аст, ва дар зулмот мегардад, ва намедонад, ки кучо меравад, чунки зулмот чашмонашро кур кардааст” (1Юҳанно 2:10-11). “Агар касе гӯяд, ки “ман Худоро дӯст медорам”, вале аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯнгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст намедорад, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст бидорад?” (1Юҳанно 4:20). Бо сабаби он ки мо ҳама насли Одадем, ҳамаи мо то дараҷае ба якдигар бародар мебошем, яъне аз ҷиҳати офариниш бародар ҳастем. Ва ранги пӯсти мо сиёҳ,

^{*}Реқо – бемулоҳиза, сабукмағз.

сурхча, сафед ё дигар хел бошад ҳам, аҳамият надорад. Чуноне ки Худо ҳар як одамро дӯст медорад, мо нисбати якдигар чунин бояд рафтор кунем. Мо метавонем гуноҳҳои одамонро дӯст надорем, аммо чун ҷонҳои қиматбаҳое ки Масеҳ барояшон ҳаёти Худо дод, онҳоро дӯст дорем. Ва ҳатто агар онҳо душманони мо бошанд ҳам, ҷонҳои онҳо қиматбаҳоянд ва мо бояд онҳоро дӯст дорему кӯшиш кунем, ки онҳоро назди Наҷотдиҳанда оварем.

Нафрат ибтидои куштор аст. Одам пеш аз куштор нақшаи онро мекашад. Агар мо ҳама вақт фикрҳои худро назорат кунем, пас дар мо чунин васваса ҳеҷ гоҳ пайдо намешавад.

Нафрат баръакси муҳаббат аст. Навишта ҳиссиёти нафратро манъ карда ба одамон мефармояд, ки якдигарро дӯст доранд. Боваркарда на танҳо хешу табор, наздикон ва дигар одамони хубро, балки таъқибкунандагони худ ва шахсони ба ӯ номақбулро низ бояд дӯст дорад (Матто 5:43,44). Аз нуқтаи назари одамӣ ин тамоман имконнопазир аст, аммо аз Рӯҳи Пок қувват гирифта, мо метавонем чунин рафтор кунем.

Аммо, агар касе ба ман беадолатии даҳшатовар карда нисбати ман паст ва бешарафона рафтор намуд, чӣ гуфтан мумкин аст? Оё қасоси ман сазои боадолат барои ҳамаи азиятҳои кашидаи ман намешавад?

Ба ин савол чунин ҷавоб додан даркор аст: “Ту набояд ин корро бикунӣ. Ба дасти Худо супор. Ӯ Худаш нисбати он одам чораҳои даркорӣ мебинад”. Павлус худи ҳамин чизро дар назар дошт, вақте ки чунин гуфт: “Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта

шудааст: “Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд”. Пас, агар душманат гурусна бошад, шикамашро сер кун; агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ; зеро ки бо чунин рафторат бар сари ӯ оташпораҳо фурӯ хоҳӣ рехт. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун” (Румиён 12:19-21; 1Петрус 2:23).

Айбдор будан ва бахшоиш

Шекспир гуфта буд: “Вичдон ҳамаи моро бечуръат мекунад”. Хусусан вичдони мо моро бо ҳиссиёти айбдор буданамон пур карда, ҳама вақт ба мо чиноятҳои содиркардаи моро хотиррасон мекунад. Айбдор будан – ба қонунвайронкунӣ, рафтори ношоиста ва ба айби худ қоил шудан мебошад. Баъзан мо аз ҳукми қонун гурехта метавонем, аммо мо ҳеҷ гоҳ аз дониستاني айбдор буданамон дар рафтори гуноҳкорона озод намешавем. Фаҳмидани ин – ҷузъи асосии ҳаёти мост.

Худи ҳамин айб моро маҷбур мекунад бидавем, хангоме ки касе моро таъқиб намекунад. Айбдорӣ дар задани дил, дар чашмони хаму назари хира ва дар ҳар як ҳуҷайраи бадани одамӣ дида мешавад. Бо сабаби ин айбдорӣ бистарҳои бемории беморхонаҳои асабу рӯҳӣ пур ҳастанд.

Мақсади Инҷил он аст, ки одам метавонад гузаштаре фаромӯш карда, ҳаёти нав сар кунад. Мо метавонем аз айби гуноҳ озод шуда, дар Масеҳ махлуқи нав гардем ва ба ҷаҳон бо сари бардошта бингарем.

Вақте ки мо Исоро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳанда қабул карда бовар мекунем, ки Ӯ ҷонашро барои гуноҳҳои мо дод, ва Ӯро чун ягона роҳ ба осмон қабул мекунем, Худо моро мебахшад ва дар назди Худ моро росткор эълон мекунад. Наҷотдиҳанда пурра музди гуноҳҳои моро дод ва мо дигар чизе

набояд барои онҳо диҳем. Айбдорӣ, ки мисли бор бар китфони мо буд, абадӣ нобуд шуд. Ва мо бояд гуноҳҳои худро танҳо барои эҳтиёт, ки дар оянда такрор накунем, дар хотир дорем.

Дар ҳақиқат, чӣ хуш аст фаҳмидани он ки гуноҳҳо ва айбдории гузашта ба шарофати муъҷизаи муҳаббат метавонанд аз мо партофта шаванд; айби ҳаёти фосиқона, куштор, дудӣ, нафрат, бахилӣ ва ҳама нопокие ки пеш содир карда будем, абадан нобуд мешаванд.

Аммо дар бораи гуноҳоямон, ки дар вақти масеҳӣ будан содир мекунем, чӣ гуфтан мумкин аст? Мо дар вақти аз олами боло зода шудан аз ҷазои ин гуноҳҳо озод шудем. Довар аллакай моро бахшид. Акнун ин Довар Падари Осмонии мо гардид ва вақте ки мо гуноҳ мекунем, мӯҳтоҷи бахшиши Ӯ ҳастем. Агар ба таври дигар гӯем, мо ба воситаи бовар ба Исои Масеҳ аз Довар бахшоиш гирифтём ва акнун ба мо зарур аст, ки бо воситаи иқроршавӣ ба гуноҳ бахшоиши падарона дошта бошем.

Мо ин бахшоиши падаронаро ҳангоми тавба соҳиб мешавем (Масалҳо 28:13; 1Юҳанно 1:9). Ва мақоми мо дар оилаи Худо ҳамон лаҳза барқарор мешавад. Ин маънои онро дорад, ки гуноҳи моро Падар бахшида онро аз ёд мебарорад ва дар оила рӯҳи шодию хурсандӣ барқарор мегардад. Мо такроран шодии наҷотамонро аз сар мегузаронем (Забур 50:14).

Аммо зери тавбаи ҳақиқӣ чӣ дар назар дошта мешавад? Ин гуноҳамро назди Худо овардан мебошад: ман онро бо номаш меномам, зидди он бо Худо ҳамроҳ мешавам, онро пурра маҳкум ва рад мекунам. Ана мисоли чунин иқроршавӣ: “Худованд, фикрҳои ки

ман доштам – гуноҳ аст, гуноҳи зинокорӣ. Ман ба Ту дар ин гуноҳ иқрор мешавам. Ба ман қувват деҳ, ки онро тарк кунам ва илтиҷо дарам аз рӯи ваъдаи дар 1Юҳанно 1:9 овардаат ба воситаи хуни Масеҳ маро бубахш”.

Мо бояд ҳамон лаҳза, ки аз ҳузури гуноҳ пай бурдем, новобаста ба макон ва машғулиятамон ба он иқрор шавем. Ин як навъ “адокунии ғаврии қарз дар назди Худо” мебошад. Мо бояд ба он гуноҳҳое ки худамон намебинем, вале ба онҳо Худо ишора мекунад, иқрор шавем.

Аммо чанд маротиба Худо хоҳад маро бахшид, агар ман ҳамон гуноҳро такрор мекунам. Бояд чунин ҷавоб дод: “Ҳамон қадар ки шумо тавбаи ҳақиқии самимӣ оварда, ба он назди Худо иқрор мешавед”. Агар Ӯ интизор аст, ки мо бародари тавбакунандаро, мувофиқи дар Матто 18:22 фармуда, чандин бор бахшем, пас Ӯ низ моро чунин хоҳад бахшид. Аммо ин набояд моро водор кунад, ки гуноҳкуниро давом диҳем, махсусан вақте ба хотир оварем, ки ҳамин гуноҳҳои мо Исои Масеҳро ба ҷӯб мехкӯб кард. Сабаби дигаре ки мо набояд майл ва хоҳиши гуноҳ дошта бошем, ҳамин аст, ки он номи Наҷотдиҳандаи моро паст мезанад.

Ғайр аз тавба дар назди Худо, мо бояд аз он шахсе ки ба ӯ зиён овардем, бахшиш пурсем (Матто 5:23-24). Навишта моро ба эълони гуноҳҳои худ дар ҷамъомади умумӣ даъват намекунад, чунки ин иқроршавӣ метавонад боиси васвасаи дигарон шавад. Мо бояд дар назди он одамоне ки гуноҳ ба онҳо зиён овард, иқрор шавем.

Мисоли иқроршавии бардурӯғ. Як шахс чунин мегуфт: “Агар ман назди касе гуноҳ содир карда бошам, ман зид нестам, ки маро бахшанд”. Шахси дигар инро чунин гуфт: “Ман гуноҳ кардам, аммо шумо ҳам инчунин”. Як одам дар назди омма тавба кард, ки бандеро дуздидааст, аммо нагуфт, ки дар нӯги дигари банд гов буд. Шахси ҷондиҳанда дар бистари марг хобида ба ёд овард, ки зидди дӯсташ гуноҳ кардааст. Ў намехост, ки бо ӯ ошти нашуда мурад, бинобар ин ӯро ҷеғ зада аз ӯ бахшиш пурсид. Вале вақте дӯсташ рафтани буд, ӯ гуфт: “Агар ҳоли ман хубтар шавад, аз хотир барор, ки ман назди ту иқрор шудам”. Шахсе, ки тавбаи ҳақиқӣ меоварад, чунин мегӯяд: “Ман гуноҳ содир кардам ва ноҳақ ҳастам. Ман аз гуноҳам пушаймон ҳастам. Маро бубахш”. Чунин тавба ҳақиқӣ ва пурра мебошад.

Мо баъзан бахшоиши гуноҳро, ки пеш аз ба Худованд рӯй овардан содир карда будем, қабул мекунем, аммо барои гуноҳро пас аз бовар кардан кардамон айби саҳт ҳис мекунем. Мо мефаҳмем, ки онҳо Наҷотдиҳандаи моро, ки дӯсташ медорем, бадном мекунам. Мо ҳис мекунем, ки номи ӯро паст мезанем ва гумон мекунем, ки дар чунин ҳолат ӯ моро бахшида наметавонад. Аммо ӯ метавонад моро бахшад ва мебахшад.

Бисёр одамон боз барои он ноосудагӣ ҳис мекунам, ки пас аз иқроршавӣ дар гуноҳро худро бахшидашуда ҳис намекунам. Онҳо исботи бахшида шуданашро дар ҳиссиётҳои дарунии худ меҷӯянд. Онҳо ҳаминро бояд фаҳманд, ки боварӣ ба бахшоиш на аз ҳиссиёти мо, балки аз Китоби Худо ва ваъдаҳои ӯ бармеояд. Ҳиссиёт аксар вақт фиребӣ

мешаванд. Сухани Худо тағйирнопазир ва ҳақиқист ва ба гуноҳҳо иқрор шуда, мо бояд донем, ки бахшида шудем, новобаста ба он ки мо инро ҳис мекунем ё не.

Боре як рӯҳонӣ ба ман дар бораи масеҳии аз ҳақиқат баргашта ва гуноҳи саҳт карда нақл кард. Худованд бар \bar{u} кор карда, \bar{u} ро ба тавба меовард ва дар натиҷа \bar{u} аз гуноҳ озод шуд. Аммо ба иқроршавии худ дар назди Худо ва шахсе ки зиддаш гуноҳ карда буд, нигоҳ накарда \bar{u} худро бахшидашуда ҳис намекард. Ҳар боре ки ба Худованд дуо мегуфт, \bar{u} хоҳиш мекард, ки Худо ин гуноҳашро бахшад. Боре барномаи радиоро \bar{u} ш карда, \bar{u} дар мавзӯи 1Юҳанно 1:9 панду насиҳат шунид. Ин оятро суханварона “воситаи покшавии шахси масеҳӣ” меноманд: “Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, \bar{U} амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд”. Насиҳатгар фаҳмонд, ки вақте мо ба Сухани Худо, ки дар Навишта сабт шудааст, шубҳа карда бовар намекунем, бо ин \bar{U} ро паст мезанем. \bar{U} мегуфт, ки мо бояд дар гуноҳҳо иқрор шуда, онҳоро тарк кунем. Худо дар навбати Худ кори Худро бо ҷо меорад, моро бахшида аз ҳар гуна ноинсофӣ пок мекунад. Ин ҳақиқат ақли шунавандаро мунаввар карда, дилашро аз шодию осоиштагӣ пур кард. Ва дигар ҳаргиз он гуноҳро иқрор намекард, зеро фаҳмид, ки бахшоиши Худоро дар вақти тавбаи аввалинаш ёфтааст. \bar{U} қарор қабул кард, ки ба ҳиссиётҳои худ бовар накарда, ба ваъдаҳои Худованд боварии саҳт кунад.

Дар бораи худ чӣ тавр андешаи дуруст кунем?

Дар рӯзҳои мо дар бораи эҳтиром ва муҳаббат нисбати худ ва дар бораи эътирофи худ андешаҳои зиёд шундан мумкин аст. Ва дар охир мо ба нофаҳмӣ дучор шуда, ба ҳолати душвор меафтем, ки муносибати дуруст ва солим нисбати худ, тассавури дуруст дар бораи худ чӣ бошад. Дигар хел гӯем, мо бояд дар бораи худ чӣ ва чӣ тарз фикр кунем?

То бовар кардан одам бисёр вақт дар бораи худ фикри хуб дошта мепиндорад, ки ӯ, бешубҳа, аз баъзе одамони гирду атроф хубтар аст, гарчанде барои ба осмон рафтан он қадар хуб набошад ҳам, аммо ба андозае хуб аст, ки лоиқи ба дӯзах рафтан нест. Вай намехоҳад қабул кунад, ки ӯ на он гуна аст, ки мебояд буд.

Баъд дар зиндагии ӯ Рӯҳи Пок кори Худро зохир карда гуноҳояшро ошкор мекунад. Чашмонаш кушода шуда, ӯ худро бе рангубор, ҳамон тавре ки дар ҳақиқат ҳаст, мебинад: пур аз худсарӣ, ночиз, айбдор, ношоиста, нобино, махлуки талафшуда, нолоиқи ҳаёти абадӣ дар осмон ва дар ҳолати зиддият бо Худо. Ӯ мефаҳмад, ки ҳатто фикру ниятҳои ӯ нопок ҳастанд, забони ӯ аз калимаҳои бешармона пур аст ва ҳамаи ҳаёташ бадахлоқона мебошад.

Вақте ки ӯ бори аввал хушxabари Инҷилро мешунавад, метавонад фикр кунад, ки он барои ҳақиқат будан аз ҳад зиёд хуб аст. Худи фикри он ки

одам метавонад танҳо бо бовар ба Худованд Исои Масеҳ наҷот ёбад, хеле содда менамояд. Ҳар гуна наҷоте ки онро сазовор шудан шарт нест, осон ва беарзиш менамояд.

Аммо “ман”-и худро мағлуб карда ва бо бовар ба Исои Масеҳ рӯ оварда, вай дар бораи худ бо таври нав фикр карданро сар мекунад. Ӯ мефаҳмад, ки акнун бо файзи Худо наҷот ёфтааст, бахшида шуда, сафед шуда ба ҳаёти абадии осмон тайёр шудааст. Ӯ ба шарофати Писар-Худо дар назди Худо меистад. Ӯ дар Масеҳ пуррагӣ дошта (Қўлассиён 2:10), вориси Худо ва ҳамвориси Исои Масеҳ мебошад (Румиён 8:17; Галотиён 4:7).

Вай ҳамчунин мефаҳмад, ки офаридаи махсуси Худо буда (2Қўринтиён 5:17), дар ҳаёт нақши муайянеро дорост (Эфсўсиён 2:10) ва барои Худо арзиши бузург дорад. Ҳамаи ин ӯро водор месозад дар ҳаёт ҳамон бошад, ки Исо ӯро мехоҳад бинад.

Вале дар айни замон ӯ мефаҳмад, ки ҳанӯз ҳам табиати кўҳнаи гуноҳовари нопок дорад, ки он ҳама вақт ба одами нави дар ӯ буда муқобилат мекунад. Ӯ мефаҳмад, ки Павлус барои чӣ чунин гуфтааст: “Зеро медонам, ки дар ман, яъне дар ҷисми ман, чизи нек мавҷуд нест” (Румиён 7:18). Ӯ медонад, ки ғолиб шудани ин ё он табиат ба ӯ вобастагӣ дорад. Он табиате ки вай дар борааш ғамхорӣ мекунад, ғолиб мешавад.

Ӯ барои дигар будан бефоида вақт гум намекунад. Ба намуди беруна, норасоиҳои ҷисмонӣ ё қобилияти ноপুরра нигоҳ накарда, ӯ худро чуноне ки Худо қабул мекунад, қабул карда мегӯяд: “Аммо бо файзи Худо он чи ҳастам, ҳастам” (1Қўринтиён 15:10). Агар дар ҳаёти

ӯ вазъиятҳое бошанд, ки ӯ тағйир дода наметавонад, ӯ онҳоро ҳамчун муқаррарӣ қабул карда, ба туфайли ин осоиштагӣ меёбад.

ӯ ҳаргиз чунин намеҳисобад, ки қарзашро пурра адо кардааст. ӯ мефаҳмад, ки “қаноатмандӣ душмани пешравист”, бинобар ин қарори қатъӣ қабул мекунад, ки дар ҳама соҳаҳои зиндагӣ, ки имконияти беҳбудӣ дорад, хусусан дар покизагии шахсӣ, муваффақият ба даст оварад (Филиппиён 3:12).

Агар ӯ ба балоғати рӯҳонӣ комёб шуда бошад, пас ба андешаҳо нисбати худ вақти зиёдро намегузаронад. ӯ дармеёбад, ки “кофтуков” дар худ норухатӣ меоварад. Бинобар ин ӯ фикрашро ба Худованд равона карда дар ин зафару хурсандӣ меёбад (Ибриён 12:2). ӯ ҳамчунин худро ба хизмати дигарон месупорад, зеро мефаҳмад, ки пуррагии дарунӣ ба воситаи фидокорӣ ба вучуд меояд. Исои Масеҳ ҳуди ҳамин чизро дар назар дошта гуфта буд: “Касе ки ҷони худро дӯст дорад, онро барбод медиҳад; ва касе ки аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат кунад, то ҳаёти ҷовидонӣ онро нигоҳ хоҳад дошт” (Юҳанно 12:25).

ӯ бояд донад, ки на бегуноҳ аст ва на мустақил. ӯ наметавонад ба ҳама саволҳо ҷавоб гӯяд. Ба ҷои худписандӣ аз он ки ӯ ҳамаи мушкилоти худро мустақилона ҳал карда, қарорҳои оқилона қабул карда метавонад, ӯ бояд роҳнамоии Худоро ҷуста, ба маслиҳати масеҳиёни рӯҳониву ботаҷриба гӯш диҳад. Айнан ҳаминро дар назар дошта, Сулаймон гуфта буд: “Хирадманд бишнавад” (Масалҳо 1:5). Фарқияти байни шахси хирадманду беақл дар он аст, ки хирадманд ба маслиҳат гӯш медиҳад, аммо беақл не. Дар ин ҷо сухан дар бораи дараҷаи фаҳмиши шахси кундфаҳм

намеравад. Дар асл \bar{u} метавонад бениҳоят боақл бошад. Вале ба \bar{u} чизе гуфта намешавад. \bar{U} ба сари худ тасавуроти нодурустери чой кардааст, ки \bar{u} ҳама чиро медонад ва қарорҳои \bar{u} комилан дурустанд. Аммо \bar{u} натиҷаи амалҳои беақлонаю гуноҳовари худро хоҳад дид. \bar{U} аз як мушкилӣ ба мушкилии дигар меафтад. \bar{U} дар ҳолати вазнини моддӣ мебошад. Ҳаёти шахсии \bar{u} барбод рафтааст. Ва акнун илова бар ин \bar{u} дар ҳадди шикаст истодааст. Вале, \bar{u} намефаҳмад, ки сабаби ҳамаи ин ҳудаш мебошад ва ҳеҷ вақт ба сараш намеояд, ки \bar{u} худаш ба худаш душмани бадтарин мебошад. \bar{U} дар ҳамаи ин душвориҳо рафти ваъзиятро айбдор мекунад. \bar{U} бо шавқ ба дигарон маслиҳат медиҳад, вале идора карда натавонис-тани ҳаёти худашро нодида мегирад.

Шахси хирадманд тамоман дигар хел рафтор мекунад. \bar{U} мефаҳмад, ки ақли маҳдуд ва гуноҳовари \bar{u} наметавонад ба \bar{u} маслиҳати дуруст диҳад, зеро онро гуноҳ мағлуб кардааст. \bar{U} мефаҳмад, ки шахсони дигар метавонанд он ҷиҳатҳои масъаларо, ки мумкин аст ба назараш намерасанд, бинанд. \bar{U} иқрор мешавад, ки хотирааш мустаҳкам нест, зеро чандин бор \bar{u} ро хиҷолатманд кардааст. \bar{U} насиҳатҳоро қабул карда, тайёр аст ба ҳар маслиҳате ки ба \bar{u} барои қабули қарори дуруст кӯмак мекунад, гӯш диҳад. Дар ҳақиқат \bar{u} ба маслиҳати дигарон мӯҳтоҷ аст, зеро медонад, ки “наҷот аз маслиҳати бисёр аст” (Масалҳо 11:14). Мисли ҳамаи одамҳо \bar{u} баъзан хатоҳо мекунад, аммо ба воситаи онҳо \bar{u} таълим мегирад ва онҳо барои \bar{u} зинаҳои расидан ба муваффақият мебошанд. Вақте ки ба \bar{u} гуноҳи \bar{u} ро рӯйрост нишон медиҳанд, \bar{u}

миннатдор аст ва тайёр аст, ки онро қабул карда гӯяд:
“Ман ноҳақ будам. Маро бубахш”.

Шаҳват

Ҳар як гуноҳкор аз насли Одам буда, бо масъалаи шаҳват дучор мегардад. Шояд, шахси наҷотнаёфта инро масъала нашуморад, аммо барои масеҳӣ, ки хоҳиши ҳаёти покро дорад, ин одатан боиси бениҳоят рӯҳафтода шудани ӯ мегардад.

Шаҳват аввал дар шуури одам сар мешавад. Масалан, мо дар бораи кайфиятҳои манъшудаи ҷинсӣ андеша мекунем. Дар тасаввуроти мо саҳнаҳои гуногун ҷилвагар мешаванд, ки ба мо кайфият меоваранд. Аммо дер ё зуд он андеша ба амал мегузарад. Аз ин сабаб мо зино ё дигар намуди бадахлоқӣ мекунем.

Зикр намудани аксарияти нопокиҳо зарурат надорад. Мо бояд аз кудрати гуноҳе ки дар мо вучуд дорад, роҳи халосӣ ҷӯем.

Пеш аз ҳама ман якчанд чиз пешниҳод карданиам, то шумо бо онҳо шинос шавед ва якчанд чораҳои амалие ки қабул бояд кард.

Бояд донист, ки ҳар як боваркарда дорои ду хел табиат мебошад: кӯҳнаи гуноҳолуд ва нопок; ва нав, ки пок ва покшуда аст (Румиён 7:15-24). Табиати якумро мо аз Одам мерос гирифтаем, табиати дуюм – ҳаёти Исои Масеҳ, ки онро ҳангоми бовар кардан соҳиб шудаем. Дар табиати кӯҳна ягон чизи хуб вучуд надорад (Румиён 7:18). Мо ҳеҷ гоҳ набояд дар он ягон чизи хуб ҷустуҷӯ намоем. Инчунин агар дар он ягон чизи хуб набинем, набояд дилхунук гашт, зеро табиати кӯҳна аз рӯи моҳияти худ чунин аст. Табиати нав

хубиро бо пуррагӣ дорост ва танҳо хубиро ба вучуд меоварад. Табиати кӯхнаи мо бо ҳар гуна нопокӣ, порнография, китобу филмҳои ифлос ғизо гирифтано дӯст медорад. Табиати нав бошад аз Навишта ва ҳар он чи пок аст, ҳаловат мебарад.

Ин ду табиат доимо бо ҳам меҷанганд. Ин ҷанг дар рӯзи тавбаи мо сар шуда, тамоми умр давом мекунад. Ҳар як масеҳӣ онро дар дилаш ҳис мекунад. Ва маҳз мо бояд қарор қабул кунем, ки дар ҳар мавриди алоҳида кадом табиат ғалаба мекунад. Он табиате ки мо онро бо ғамхорӣ тарбият мекунем, ғолиб меояд.

Ҳар як шахси масеҳӣ ҳар рӯз бо фикр, суҳан ё амалаш гуноҳ мекунад. Аммо байни рафторҳои бад ва таҳти назорати гуноҳ будан фарқи калон ҳаст. Боварқарда дигар таҳти қудрату назорати гуноҳ нест. Гуноҳ дигар дар ҳамаи зухуроташ тарзи зиндагии ӯ нест. Чуноне ки касе гуфтааст, масеҳӣ беғуноҳ нест, вале онро кам содир мекунад.

Гарчанде мо гуноҳ содир мекунем, гуфтан нодуруст аст, ки мо ба ин маҷбур ҳастем, ё наметавонем гуноҳ накунем. Агар мо ба Худо муроҷиат намоем, Рӯҳи Пок ба мо мувофиқи талаби мо қувват медиҳад, ки ба васваса истодагарӣ карда тавонем (Ғалотиён 5:16). Ва ҳангоме ки мо гуноҳ карда, табиати кӯхнаамонро айбдор мекунем, ноҳақ ҳастем. Дар назди Худо мо ҷавобгар ҳастем, на табиати мо. Шояд шумо дар бораи масеҳие ки барои вайрон кардани қоидаи ҳаракати роҳ ба ҷавобгарӣ кашида шудааст, шундаед. Ӯ ба довар муроҷиат карда, гуфт: “Мӯҳтарам, ин корро ман не, балки табиати кӯхнаам кардааст”. Довар ҷавоб дод: “Хуб, ман табиати кӯхнаи

шуморо 50 доллар ҷарима мекунам ва 50 доллар табиати наватонро барои ҳамкориаш". Агар ӯ иқро мешуд, ки на табиати кӯҳна, балки худаш ҷавобгар аст, 50 доллари дигарро аз даст намеод.

Вақте ки масеҳӣ гуноҳ содир мекунад, наҷоташро гум намекунад, чунки муносибатҳои ӯ бо Худо, ҳамчун фарзанди Худо, тағйирнопазир аст, аммо алоқааш бо Худо вайрон мешавад. Рӯҳи хушбахтонаи оилавӣ гум мешавад, ва ин то даме давом мекунад, ки ӯ ба гуноҳаш иқро шуда, онро тарк мекунад (1Юҳанно 1:9).

Худо мехоҳад моро аз ҳар гуна одати гуноҳолуд, ки моро дар асорати рӯҳӣ нигоҳ медорад, озод кунад (1Кўринтиён 10:13). Аммо ин озодӣ яку якбора, абадӣ ба амал намеояд. Баръакс, ин раванди зина ба зинаи итоат ба Худо мебошад.

Маҳз ҳаминро мо бояд донем. Аммо, чуноне ки аллакай гуфта шудааст, мо набояд беҳаракат истем.

Мо бояд бо тамоми қувва кӯшиш кунем, ки аз одатҳои бад озод шуда, бар васвасаҳои ҷисм ғалаба намоем. То он даме ки мо ба гуноҳ ҳатто каме ҳам майл дошта бошем, мо ҳаргиз аз он озод намешавем. Мо бояд ба гуноҳ нафрат дошта, бо тамоми дил кӯшиш кунем, ки бар он ғолиб оем.

Ҳамон лаҳзае ки мо ворид шудани гуноҳро дар ҳаётимон пай мебарем, февран онро эътироф намуда аз худ бадар кунем (Масалҳо 28:13; 1Юҳанно 1:9).

Мо бояд доимо худро ба Худованд супурда, узвҳои бадани худро на барои гуноҳ, балки барои нақӯрӣ истифода барем (Румиён 6:19; 12:1,2).

Мо бояд Навиштаро хонда, аз худ карда, дар хотир дорем ва ба он итоат намоем. Довуд мегӯяд: "Ба

чӣ васила ҷавон роҳи худро покиза медорад? Бо нигоҳ доштани худ мувофиқи каломи Ту. Сухани Туро дар дили худ ниҳон доштаам, то ки пеши Ту хато накунам” (Забур 118:9,11). Мо бояд дар хотир дорем: “Ин китоб (Навишта) туро аз гуноҳ бозмедорад, ё гуноҳ туро аз ин китоб дур мекунад”. Касе бисёр хуб қайд кардааст: “Худо наметавонад бе мо ду масъаларо ҳал кунад: ҷанг дар рӯи Навишта ва яхи рӯи дилро”.

Аз Матто 6:13 бармеояд, ки мо бояд доимо ба Худо муроҷиат кунем, то ба мо қувват диҳад, ки ҳаёти пок ба сар барем; моро аз гуноҳ ҷимоя кунад ва нигоҳ дорад, ҳатто он вақте ки мо ба он майл дорем; то ҳаёти моро ҷунон идора намояд, ки васвасаи гуноҳ ва имконияти онро содир кардан дар як вақт ба вучуд наоянд; то қадре ки дар ин ҳаёт мумкин аст, ҷонҳои моро поку мунаввар созад ва нагузорад, ки аз ин ҳаёт гуноҳкор гузарем.

Мо бояд ба масеҳиёни дигар дӯстӣ пайдо кунем (Ибриён 10:25) ва бо одамони бад ё ҳатто бо масеҳиёни дунёпараст алоқа накунем (1Қўринтиён 15:33).

Мо бояд ҳама вақт барои Худованд меҳнат кунем (Воиз 9:10; 1Қўринтиён 15:58) ва барои расидани мақсадҳои баланд ҳама қувваҳои ҷисмонии худро сафарбар кунем. Маҳз дар вақти бекорию беамалӣ Довуд ба васваса афтада, зино ва куштор содир кард (2Подшоҳон 11:11).

Ба мо лозим аст, ки тани худро бо кори ғоидаовари ҷисмонӣ тарбият кунем (1Қўринтиён 9:27). Мо набояд ба шаҳвати ҷисм роҳ диҳем, балки аз он гурезем.

Мо андешаҳои худро бояд таҳти назорат нигоҳ дорем (Филиппиён 4:8). Шуури мо чашмаест, ки аз он

амалу рафтори мо мебароянд. Сарчашмаро зери назорат гиред, ва тамоми ҷараён таҳти назорат хоҳад буд. Ин маънои эҳтиёткорона истифода бурдани воситаҳои ахбори умум: телевизион, кинофилмҳо, адабиёти бадеӣ ва материалҳои ҷаҳониरो дорад. Инчунин набояд аз хотир баровард, ки вақти бештарро дар муносибат бо Худо гузаронидан лозим аст (2Қӯринтиён 3:18).

Баъзан мо бояд чораҳои сахту қатъӣ қабул намоем. Вақте зан аз либосҳои Юсуф дошта, мехост ӯро васваса кунад, ӯ либосҳояшро партофта гурехт. Тарсончак? Албатта не! Ӯ либосҳояшро аз даст дод, вале обрӯю этиборашро нигоҳ дошт (Ҳастӣ 39:9-12).

Мо бояд аз ҳамаи он чи қобилияти ба гуноҳ муқобилият кардани моро суст мекунад, ба монанди нӯшоқиҳои спирти, моддаҳои нашъаовар ва ҳар гуна ашёе ки дар шуури мо бо гуноҳ пайвандӣ дорад, худро канора гирем (Яҳудо 23).

Умуман, мо бояд ёд гирем, ки дар як ҳафта 10000 маротиба НЕ гӯем. Ин маънои онро дорад, ки мо зидди ҷараён шино мекунем. Ва ҳар боре ки мо зидди гуноҳ истодагарӣ карда метавонем, ба мо ин корро қардан осон мешавад, ва вақте ки зери бори гарони он меафтем, ба мо душвортар мешавад, ки ба он муқобилият кунем. Пас аз НЕ гуфтан мо худро барои гуноҳ мурда ҳисоб мекунем (Румиён 6:11), яъне ба васвасаи гуноҳовар мисли одами мурда ҷавоб медиҳем.

Дар дақиқаи васвасаи оташангез мо бояд номи Худовандро ба забон гирифта, аз Наҷотдиҳанда хоҳиш кунем, ки моро аз гуноҳ нигоҳ дорад (Масалҳо 18:10).

Танҳо вақте ки мо инро аз хотир мебарорем, мо ба
гуноҳ гирифта мешавем.

ИСТИМНО

Истимно – ёфтани кайфияти ҷинсӣ бе алоқаи ҷинсӣ, ба воситаи каф задан мебошад.

Беҳад ғайриоддист, ки Инчил ба ин масъала диққати махсус намедихад. Одатан ҳамчун мисоли норозигии Худо ба ин машғулият ҳикояи Ёнонро аз Ҳастӣ 38:1-11 меоваранд. Вақте ки бародари Ёнон вафот кард, пас Ёнон мувофиқи талаботи он замон маҷбур буд, ки бевазанро, яъне янгаашро ба занӣ гирад, то ки насли бародарашро барқарор карда, фарзандони ӯро тарбият кунад. Бо сабаби он ки аз рӯи ҳуқуқ фарзандон аз онӣ ӯ намешаванд, Ёнон саркашӣ карда, мании худро ба замин мерехт. Барои ин саркашӣ Худо ӯро бо марг ҷазо дод. Вале сабаби он ҷазо на истимно, балки итоат накардан ба Худо буд.

Гарчанде Навишта бевосита ин масъаларо дида намебарояд, боваркардаи самимӣ дар он оиди ин масъала якҷанд нишондод меёбад. Ана баъзе аз онҳо:

“Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то ки ба ҳавасҳои он итоат намоед; ва андоми худро ба гуноҳ насупоред, то ки олати шарорат шавад, балки худро, ҳамчун касони аз мурдагон зиндашуда, ба Худо таслим кунед ва андоми худро дар ихтиёри Худо воғузур намоед, то ки олати адолат бошад. Зеро ки гуноҳ дигар набояд бар шумо ҳукмронӣ кунад: шумо, охир, тобеи шариат не, балки тобеи ғайз хастед” (Румиён 6:12-14). Дар ин порча диққати асосӣ ба он дода мешавад, ки мо бояд узвҳои

худо чун асбоби росткорӣ истифода барем, на ин ки онҳоро чунин истифода барем, ки бо ин номи Худовандро паст занем.

“Балки Худованди мо Исои Масеҳро дар бар кунед ва дар бораи ҳавасҳои шахвонии ҷисм ғамхорӣ нанамоед” (Румиён 13:14). Мақсади мо на барои қонеъ намудани хоҳишҳои ҷинсии худ, балки барои шаъну шарафи Худованд Исои Масеҳ зиндагӣ намудан мебошад.

“Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст, ва Онро шумо аз Худо ёфтаед, ва шумо аз онҳо худатон нестед? Зеро ки шумо ба нархи гарон харида шудаед. Пас, дар ҷисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд” (1Қӯринтиён 6:19-20). Худо бо Рӯҳи Поки Худ ҳақиқатан дар ҷисми ҳар як боваркарда сокин аст. Ҳузури доимии Рӯҳи Покро дар худ доништа, мо набояд ба чунин машғулияти ношоишта монанди истимно даст занем.

“Завҷа бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз онҳо шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз онҳо завҷа аст” (1Қӯринтиён 7:4). Ин оят онро ифода мекунад, ки танҳо дар муносибатҳои никоҳӣ қаноатмандии ҷинсии дурусту лозимӣ мумкин аст. Худо ба одам ҳуқуқи бар ҷисмаш соҳибихтиёр буданро на ба ӯ, балки ба ҳамсар дод. Дар истимно бошад одам ҳуқуқи бар ҷисмаш соҳибихтиёр буданро истифода мебарад.

“Пас, эй маҳбубон, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем, худамонро аз ҳар гуна наҷосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти худро дар тарси Худо мукамал намоем” (2Қӯринтиён 7:1). Хато намешавад, агар гӯем,

ки истимно ифлоскунии ҷисму ақл мебошад ва мо бояд худро аз он пок намоем. “Ва ҳар яке аз шумо битавонад бадани худро дар покӣ ва шараф нигоҳ дорад” (1Таслӯникиён 4:4). Дар ин ҳолат маънои асосии ин оят дар он аст, ки мо бояд бадани худро танҳо барои мақсадҳои шоиставу пок истифода барем.

“Аз шаҳвати ҷавонӣ бигрез ва бо ҳамаи онҳое ки Худовандро аз самими қалб мехонанд, аз паи адолат, имон, муҳаббат ва осоиштагӣ бирав” (2Тимотиюс 2:22). Истимно хоҳиши ҷинсиест, ки бо ҷавонӣ пайвандӣ дорад, гарчанде бо он на танҳо ҷавонон машғул мешаванд. Навишта талаб мекунад, ки аз он гурехта, мақсадҳои бошараф ва шоиста дошта бошем.

“Эй маҳбубон! Аз шумо, ҳамчун ғарибон ва муҳочирон, хоҳишмандам, ки аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди ҷон қиём мекунанд, парҳез намоед” (1Петрус 2:11). Истимно, бешубҳа, хоҳиши ҷинсии ҷисм аст ва зидди ҷон бархоста пешрафти рӯҳониро бозмедорад.

Бо сабаби он ки истимно одатан бо тассавуроти нопоку гуноҳовар ва фикрҳои шаҳватомез вобастагӣ дорад, бояд мувофиқи суҳанони Худованд аз он дур шавем: “Шунидед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: “Зино накун”. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане бо чашми шаҳватомез нигоҳ кунад, дар дили худ бо вай зино карда бошад” (Матто 5:27-28). Мо бояд худро тарбият кунем, ки фикрҳои пок ва нек дошта бошем: “...ҳар он чи... пок аст ... дар бораи онҳо фикр кунед” (Филиппиён 4:8).

Чӣ тавре ки мо аллакай қайд кардем, Навишта таълим медиҳад, ки қаноатмандии ҷинсӣ танҳо дар муносибатҳои никоҳ равост. Истимно ба ин талаботҳо

муносиб набуда, суиистифода намудани қобилиятҳои аз Худо додашуда мебошад.

Касе гуфтааст, ки зарари асосии истимно дар он аст, ки он ба ҳиссиёти шаъну шарафи шахсӣ, худтарбиякунӣ зиён расонда, қобилияти қарорҳои қиддӣ қабул кардан ва умуман саломатиро вайрон мекунад. Он бисёр вақт ҳисси азими айбдорӣ ва нопокӣ оварда, қобилияти хизмати масеҳии одамро вайрон мекунад.

Натиҷаи ин масъаларо ҷамъбааст намуда бояд қайд намуд, ки дар гузашта қиддияти ин масъала аз ҳад зиёд қайд карда мешуд. Ҳатто роҳбарони ҷамоат оиди зарари калони истимно таъкидҳои қиддӣ мекарданд. Онҳо мегуфтанд, ки он боиси ҳизӣ (бефаъолиятии олати ҷинсӣ), касалиҳои рӯҳӣ ва вайроншавии асаб мегардад. Чунин баёнотҳо аз тарафи мутахассисҳои тиббӣ тасдиқ намешаванд.

Худо аз баланд шудани шиддати ҷинсӣ ду роҳи табиӣ озодшавиро пешбинӣ кардааст. Яке аз онҳо ин шабона дар хоб худ аз худ рехтани манӣ, ки эҳтилом номида мешавад, дигараш алоқаи ҷинсӣ дар никоҳ мебошад. Павлус ба мо хотиррасон мекунад, ки аз сӯхтан дар оташи шаҳват ба аҳди никоҳ даромадан хубтар аст (1Қӯринтиён 7:9).

Мо набояд ба фикре ки бар ин одат ғалаба кардан мумкин нест, таслим шавем. Гарчанде мо дар худамон қувват надорем, лекин аз Рӯҳи Пок барои аз он озод шудан тавоноӣ мегирем.

Ҳар вақте ки ба нокомӣ дучор мешавем, мо бояд дар хотир дошта бошем, ки бахшоиш ва покшавӣ ба васитаи тавбаю партофтани ин машғулият вучуд дорад (1Юҳанно 1:9; Масалҳо 28:13). Баъзан бо ягон

боваркарда ё шахсе ки шумо ба вай боварӣ доред, оиди ҳар як бемуваффақиятӣ рози дил карда, якҷоя барои озод шудан аз ин машғулият дуо кардан бисёр хуб аст.

Ва дар охир, ҳар қадар бисёртар мо вақтамонро барои хондан ва омӯхтани Навишта сарф кунем, ҳамон қадар зиёд дар ин соҳаи ҳаёт ғалаба мекунем (Забур 118:9.11).

Ҳомосексуализм

Онҳое ки дар муассисаҳои ислоҳкунанда мӯҳлати ҳабсӣ гузаронидаанд, хуб медонанд, ки дар лагери ҳабсхонаҳо ҳодисаҳои бачабозӣ ва фаъолияти ҳомосексу-алистӣ вучуд дорад. Аммо чунин ҳодисаҳо на танҳо дар чунин муассисаҳо, балки дар тамоми замин паҳн шудааст. Дар ҳақиқат имрӯзҳо бисёри одамон мегӯянд, ки ҳомосексуализм тарзи ҳаёти алтернативии мақбул аст. Ҳомосексуалистҳо аз ҳолати маҳдудӣ баромада, талаботҳои худро оид ба ҳуқуқҳои худ ва баробарҳуқуқӣ бо аъзоёни дигари ҷамъият пешниҳод мекунанд.

Аммо боваркардагон набояд бо ақидаҳои одамони ва тартиботҳои умумӣ роҳнамоӣ шаванд. Онҳоро бо далели: “ҳама ба ин кор машғулият доранд” бироҳа кардан намешавад. Аз ҳама муҳим дар ин масъала: “Дар ин бора Сухани Худо чӣ мегӯяд?” мебошад. Бинобар ин биед ба Навишта назар кунем.

Порчаҳои зерини Навишта ба ҳомосексуализм муносибат доранд:

Ҳастӣ боби 1 ва 2. Худо одамро: мард ва занро офарид ва мувофиқи хости Худ барои онҳо алоқаҳои ҷинсӣ барпо кард. Ҳамин тариқ ҳомосексуализм хилофи нақшаи Худо оиди муносибатҳои ҷинсӣ мебошад. Он ҷиноят зидди табиат мебошад.

Ҳастӣ 19:1-26. Мардуми Садум худро бо шӯҳрати аламангез доғдор карданд. Пурра аниқ аст, ки “садумизм”, ки маънои ҳомосексуализмро дорад, бо

номи ин шаҳр номида шудааст. Вақте садӯмиён кӯшиш карданд, ки ду меҳмони Лутро таҷовуз кунанд, Худо фармуд, ки қавми Лут аз шаҳр берун оянд, баъд шаҳрро бо оташи осмонӣ нобуд сохт.

Ибодат 18:22; 20:13. Аз рӯи шариати Мусо ҳомосексуализм амали манфур ҳисоб мешуд ва шахсони бо ин кор машғулият доштаро ба қатл мерасонданд. Ин ҳикоя таълимотҳои дурӯғинро, ки гомосексуализмро як навъ касалӣ меноманд, рад менамояд. Худо ҳеҷ гоҳ касеро барои касалӣ ба қатл маҳкум намекард.

Румиён 1:18-32. Одамони нодон дар бораи Худои ҳақиқӣ баъзе маълумот доштанд, вале ин маълумотро рад карда, онҳо ба бутпарастӣ афтоданд ва ба тасвироти аз чӯбу санг сохта сачда мекарданд. Вақте ки онҳо маълумотро дар бораи Худо тарк карданд, Ӯ низ онҳоро тарк кард ва дар натиҷа онҳо ба ҳар гуна нопоки, аз ҷумла ҳомосексуализм, даст заданд. Павлус аниқу рӯйрост эълон мекунад, ки ҳама онҳое ки бо ин кор машғулият доранд, сазовори марг мебошанд.

1Қӯринтиён 6:9. Ин оят аниқ мегӯяд, ки шахсоне ки бо ҳомосексуализм машғуланд, даргоҳи Худовандро насиб намегарданд.

1Тимотиюс 1:10. Садӯмиён дар қатори одамкушон, фосикон, одамдуздон ва дурӯғгӯён, ҳамчун вайронкунан-дағони шариати Худо ба шумор мераванд ва ҳамчун ҷазо барои вайронкорӣ, бе ягон шубҳа, сазовори марг мебошанд.

Ҳамин тариқ, Навишта мефаҳмонад, ки рафтори ҳомосексуалистӣ гуноҳи басе сахт ва рӯйрост вайрон кардани хости Худо нисбати офаридаи Ӯст. Суханҳои аниқи Навишта ҳар гуна ақидаҳои гуногунро бартараф

мекунад. Ва боз як бори дигар мо мехоҳем таъкид кунем, ки масеҳиён бояд нисбати ақидаву тассавуроти ҷаҳон оиди меъёрҳои ахлоқии рафтор боэҳтиёт буда, онҳоро қабул накунад, балки бо роҳнамоии ҳақиқатҳои Навишта зиндагӣ кунанд.

Ҳомосексуалист метавонад наҷот ёбад? Бешубҳа, агар барои гуноҳояш тавба карда, Исои Масеҳро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ қабул намояд (Юҳанно 1:12; Румиён 10:13).

Оё масеҳӣ метавонад ба чунин гуноҳ афтад? Пурра мумкин аст, ки ба дақиқии сусти дода шуда, ба ин гуноҳ афтад. Агар ин ҳодиса рӯй диҳад, пас ӯ метавонад ба воситаи тавбаи самимӣ ва тарк кардани ин гуноҳ бахшоиш ёбад (1Юҳанно 1:9). Аммо агар касе ҳаёташро дар алоқии ҳомосексуалистӣ гузаронида бошад, пас ин шаҳодати он мешавад, ки чунин шахс дар ҳақиқат бовар наовардааст ва ҳеҷ гоҳ аз олами боло зода нашудааст. Исо гуфта буд: “Пас, онҳоро аз меваҳшон хоҳед шинохт” (Матто 7:20).

Оё байни майл ба ҳомосексуалистӣ ва амалияи садӯмизм фарқ аст? Бале, фарқи муҳим. Одамони бисёр вучуд доранд, ки майлҳои ҳомосексуалистӣ дошта, ҳеҷ гоҳ ба ин машғулият даст назадаанд. Онҳо бо сабаби майл доштан ба ҳамчинсонҳои худ муборизаи шадиди дохилӣ доранд, аммо худро тарбият карда, ба васвасаҳо истодагарӣ мекунад ва ҳаёти худро дар тозагӣ мегузаронанд.

Оё “боре ҳомосексуалист шудагӣ – ҳамеша ҳомосексуалист аст” гуфтан дуруст аст? Агар ин ба онҳое ки ба ин кор машғуланд, тааллуқ дошта бошад, пас ин тасдиқ пурра нодуруст аст. Бисёри ҳомосексуалистҳо ба Масеҳ рӯй оварда, тарзи ҳаёти

пештараи худро тарк кардаанд. Рӯҳи Пок ба онҳо қудрати Худро дод, ки онҳо ин иқдомро карда тавонанд. Баъзе одамон аз Қӯринт пеш аз ба Масеҳ рӯй овардан бо вайронкориҳои ҷисмӣ худро ифлос карда, ҳаёти нопок ба сар мебурданд, вале ба воситаи бовар онҳо аз чунин гуноҳ раҳой ёфта озод шуданд (1Қӯринтиён 6:9-11). Оиди майли ҳомосексуалистӣ бошад, боваркарда метавонад тамоми умр бо ин майл мубориза барад, аммо он вақт ғалаба мекунад, ки майли ҷинсии худро бо дигар роҳ равона карда, доимо бо хизмат ба Подшоҳи худ, Худованд Исои Масеҳ машғул шавад.

Чӣ хел Худо метавонад ҳомосексуалистро айбдор кунад, вақте ки ӯ ҳамин хел одам аст? Худо ҳеҷ гоҳ касро чунин наофаридааст. Вақте ки Худо Одамро офарид, вай поку беайб буд. Аммо пас аз гуноҳ кардан Одам ва тамоми насли ӯ, ғайр аз Исо, ба гуноҳу нопоки дода шуда, вайрон шудаанд. Ва Худоро барои манъ кардани баъзе корҳо айбдор кардан ҳилаи нопок мебошад, ки ҷавобгариро барои гуноҳҳои худ ба дӯши дигар кас гузоштан мехоҳем.

Оё ҳомосексуализм майли модарзодист, ё пайдокардашуда мебошад? Дар ҳақиқат метавонад ҳам ин ва ҳам он бошад. Ҳайрон шудан даркор нест, ки одам метавонад бо ин иллат зода шавад. Одами ҷисмӣ пурра нопок аст ва моил ба содир кардани ҳар гуна гуноҳе мебошад, ки дар Сухани Худо зикр шудааст. Баъзеҳо ба як гуноҳ майл доранд – дигарон ба дигар. Одамон на барои майлҳои ҳомосексуалистии модарзодӣ доштан, балки барои содир кардани ин гуноҳ маҳкум мешаванд. Аммо ҳомосексуализм метавонад гуноҳи пайдокардашуда бошад. Мисол,

одами калонсол метавонад ба чунин машғулият писарбачаро кашад. Ва он касе ки ин гуноҳро мекунад, ба маҳкумияти Худованд гирифта мешавад, зеро Худи Ӯ гуфта буд: “Бар гардани вай санги осиее овехта, вайро дар баҳр афкананд, барои вай беҳтар аст аз он ки вай яке аз ин тифлонро ба васваса андозад” (Луқо 17:2).

Ҳомосексуалистҳо барои ҳаёти бадахлоқонаи худ музди калон медиҳанд. Павлус мегӯяд, ки онҳо “...сазои иштибоҳи худро дар вучуди худашон диданд” (Румиён 1:27). Ин сазо касалиҳои олати ҷинсии ҷисм (намуди пневмония), саркомаи Капозӣ (намуди касали рақ) ва СПИД (синдроми ба даст овардашудаи вайроншавии системаи иммунитет)-ро дар бар мегирад. Ба онҳо ҳамчунин ҳиссиёти гумнашавандаи тарс, вайроншавии шууру ҳиссиёт ва тағйирёбии ғайринормалии шахсиятро илова кардан мумкин аст.

Пас аз он ки Оскар Уайлд, нависандаи англис, ки дар асри 19 зиндагӣ мекард, ҳамчун ҳомосексуалист пеши назари омма бароварда шуд, навишта буд: “Худоҳо маро дорой қариб ҳама чиз карданд. Аммо ман ба шавқ дода шуда, бо кайфияти бемаънии ҳиссиётӣ машғул шудам. Аз мақоми баланд хаста шуда, ман дидаю дониста дар кофтукови ҳиссиётҳои нав ба чуқуриҳои пасттарин фаромадам. Он чи дар фикру ақида номатлуб буд, дар ҳиссиёт ба амал омад. Дар бораи одамони дигар фикр накарда, кай ки хоҳам ҳаловат мебардам ва ҳаётам ҳамин тариқ мегузашт. Ман аз хотир баровардам, ки ҳар як рафтор обрӯи одамро ё зиёд мекунад, ё барбод медиҳад, ва чизе ки дар ҷои пинҳонӣ ба амал омад, рӯзе аз болои бом эълон мешавад. Ман дигар худро идора карда

наметавонистам ва аз ин беҳабар будам. Ман ба кайфу ҳаловат имконият додам, ки маро ғулом кунанд ва дар натиҷа ба бешарафию шармандагӣ расидам”.

Одам аз ҳомосексуализм чун аз ҳар гуна шаҳвати дигар озод шуда метавонад. Мо дар ин бора дар боби “Шаҳват” гуфта будем. Вале, дар ҳар як ҳолати алоҳида бо шахси дар ин соҳа мутахассис маслиҳат кардан хуб аст.

Лаънат ва дашном

Ҷерри гуфт, ки пеш аз бовар кардан дашном аз даҳони ӯ он қадар зиёд мебаромад, ки ҳатто “гӯшҳо ҳам мезаданд”. Ӯ бе дашном ягон сухан гуфта наметавонист. Як ҳафта пас аз қабул кардани Масеҳ ӯ ҳайрон шуд, ки дигар дашномро истифода намебарад. Худованд забони ӯро пок кард.

Касе гуфтааст: “Дашном кӯшиши пасти ақли бефаросат аст, ки ба суханҳои худ вазн ва буррогӣ додан меҳада”. Онҳое ки дашномро истифода мебаранд, дар ҳақиқат тасдиқ мекунанд, ки захираи калимаи онҳо маҳдуд ва онҳо одамони пастсифат ва ҳаёти рӯҳониашон беҳад бад аст. Вақте як маҳбус аз куфргӯй озод шуд, захираи калимаҳои ӯ ду маротиба кам гашт.

Қайд кардан зарур аст, ки вақте Худо ба қавми Исроил даҳ қонун дод, яктои онҳо ба муқобили майли табиии табиати пасти одам – дар қасам истифода бурдани номи Худо равона карда шуда буд: “Исми Худованд Худои худро беҳуда ба забон нагир, зеро ки Худованд касеро, ки исми Ӯро беҳуда ба забон мегирад, бечазо нахоҳад гузошт” (Хуруҷ 20:7).

Исо гуфта буд: “Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳаргиз қасам ёд нақун: на ба осмон, зеро ки тахти Худост; на ба замин, чунки пойандози Ӯст; на ба Ерусалим, чунки шаҳри Подшоҳи бузург аст; ва на ба сари худ қасам ёд кун, чунки қодир нестӣ як тори муйро сафед ё сиёҳ кунӣ. Балки сухани шумо: “оре,

оре” ва “не, не” бошад; он чи зиёда аз ин бошад, аз иблис аст” (Матто 5:34-37).

Дар ин ҷо Наҷотдиҳанда ҳар гуна қасамро манъ мекунад. \bar{U} медонист, ки қасам бефоида аст ва одами хуб ба он мӯҳтоҷ нест. Аммо одами бад онро пай намебарад. Дар қасам одам Худоро нидо мекунад. Қасам бо осмон – яъне бо тахти \bar{U} қасам ёд кардан, бо замин – яъне бо пойандози \bar{U} , бо Ерусалим – яъне бо шаҳри Подшоҳ қасам ёд кардан мебошад. Ҳатто бо сари худ қасам ёд кардан ба Худо дахл дорад, зеро Худо Офаридгори одам, Онест, ки ранги мӯйҳои моро муқаррар мекунад ва тағйир медиҳад.

Сухани ҳаррӯзаи масеҳӣ чунон росту самимӣ бояд бошад, ки ҳатто зарурияти қасам аз байн равад; он қадар тоза, ки дар он куфру дашном ҷо надошта бошад. Вақте ки кор ба тафтиши доварӣ (судӣ) дахл дорад, ягон чизи бад нест, ки боваркарда дар чунин ҳолат тахти қасам шаҳодат медиҳад. Исо тахти қасам шаҳодат дода буд (Матто 26:63-64). Дар чунин ҳолат пайравони \bar{U} низ метавонанд ин тавр кунанд. Боваркардаи ҳақиқӣ аз ҳар намуд дашному қасам, чи бо таври пурра, чи кӯтоҳ, худдорӣ мекунад. Дар хусуси сӯхбатҳои нодаркор Сухани Худо аниқ мегӯяд: “Ҳеҷ як сухани қабехе аз даҳонатон набарояд, балки фақат сухани нек, ки дар вақти эҳтиёҷот барои обод кардан бошад, то ки ба шунавандагонаш файз бахшад” (Эфсӯсиён 4:29).

Яъқуб мегуфт: “Валекин забонро ҳеҷ кас аз одамон ром карда наметавонад: он - шароратест боздоштанашиаван-да ва пур аз заҳри марговар. Бо он мо Худо ва Падарро муборак мехонем, ва бо он мо ба одамон, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат

мегӯем: Аз айни як даҳон баракат ва лаънат мебарояд. Эй бародарони ман, набояд ин тавр шавад. Оё аз як сурохи чашма ҳам оби ширин ва ҳам оби талх ҷорӣ мешавад? Эй бародарони ман, дарахти анҷир наметавонад зайтун оварад, ё токи ангур – анҷир: ҳамчунин як чашма наметавонад оби шӯр ва ширин ба вуҷуд оварад” (Яъқуб 3:8-12).

Ба таври дигар гӯем, дар табиат ягон чиз ба монанди забони одамӣ нест. Забон метавонад баракат хонад ва дарҳол лаънат гӯяд. Он метавонад суханҳои дилбардорӣ, таскин, муҳаббат ифода карда, пас аз як дам латифаҳои беъманӣ гӯяд, дилҳои дигаронро захмӣ кунад, оиларо вайрон кунад ё одамонро лаънат хонад. Он нопойдор ва дурӯя буда, мувофиқи олами атроф тез дигаргун мешавад.

Забон нишондиҳандаи аниқии ҳолати дарунии одам аст. Исо гуфта буд: “Зеро ки забон аз пурии дил сухан мегуяд” (Матто 12:34). Гуфтори ифлосу нопок аз дили ифлосу нопок мебарояд. Суханҳои пур аз некиву файз ва таскинбахш аз дили соф мебароянд.

Ҳақиқатан, касе наметавонад забонро тобеъ кунад (Яъқуб 3:8), вале Худо инро ба амал оварда метавонад, агар мо ба Ӯ таваккал намоем. Мо бояд “дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста” бошем (Яъқуб 1:19). Мо бояд дар дуо муроҷиат карда: “Бар даҳонам, эй Худованд, посбоне бимон, ва дари лабҳои мо ниғаҳбонӣ нам” гӯем (Забур 140:3). Мо бояд оятҳои асосиеро, ки ба сухани боваркарда тааллуқ доранд, аз ёд кунем. Мо бояд аз дӯстони масеҳии худ илтимос кунем, ки ҳар вақте мо суханҳои барои Масеҳ бешараф талаффуз мекунем, моро таъкид карда ислоҳ намоянд.

Агарчи масеҳии маҳбус худаш калимаҳои дашному бад истифода набарад ҳам, ӯ дар атрофи худ дар ҳар қадам онҳоро мешунавад. Дар чунин ҳолат чӣ бояд кард? Баъзан шахсеро, ки Исми Худовандро беҳуда истифода мебарад, бояд таъкид кард. Масалан, шумо метавонед чунин гуед: “Ман намехоҳам, ки шумо номи Худовандро чунин истифода баред, зеро ӯ Худованд ва Наҷотдиҳандаи ман аст”, ё “Оё шумо намедонед, ки Навишта дар бораи беҳуда истифода бурдани номи Худованд чӣ мегӯяд? Дар он гуфта шудааст, ки чунин одам бе ҷазо намемонад”. Вақте касе мехоҳад ба шумо латифаҳои бемаънии нақл кунад, шумо метавонед ӯро боздошта гӯед, ки хоҳиши гӯш кардани онро надоред. Ё, агар пешакӣ пай бурдан номумкин бошад, ба он бо ҳанда ҷавоб надихед. Навишта мегӯяд: “Ва дар аъмоли бесамари зулмот иштирок накунад, балки онҳоро фаш намоед” (Эфсӯсиён 5:11).

Порнография

Агар одам наҷоти ҳақиқӣ ёфта бошад, дар замири дили худ мефаҳмад, ки бо порнография бояд алоқаро канад. Вучуди ӯ наметавонад ҳамаи ин нопокию бадиро дар китобҳо, журналҳо, рекламаҳои кинофилмҳо бардорад. Зиёда аз ин, ӯ ҳатто шарм медорад, ки замоне шуури ӯ бо ин машғул буд.

Порнография чихати ҳайвонии одамро ҷалб мекунад ва агар ӯ шуурашро бо шахвату нопокӣ сер кунад, ишқи шахвонии ӯ аз ин барангехта мешавад. Олами андешаҳои ӯ ба зудӣ ба олами алоқии ҷинсии бетартибона мубаддал мегардад.

Ба ҳама маълум аст, ки агар мо вақти бисёр дар бораи чизе фикр кунем, пас ягон вақт мо ин фикрхоро амалӣ мегардонем. Дар ин бора Яъқуб дар номаи худ мегӯяд: “Балки ҳар кас саргарм ва фирефтаи ҳаваси худ гардида, ба озмоиш дучор мешавад. Баъд ҳавас, ҳомила шуда, гуноҳро ба дунё меоварад, ва гуноҳ, ки ба амал омад, мамотро ба вучуд меоварад” (Яъқуб 1:14-15). Ин мисоли он аст, ки нопоки барои худ чӣ хел роҳ меёбад.

Ҳайратовар аст, ки одамон аз ифлосии муҳити атроф (тозагии ҳаво, об ва ғайра) андеша дошта, дар бораи ифлосии шуур чизе фикр намекунанд. Онҳо аз истифодаи орди сафеду қанди сафед худдорӣ карда, аммо ба миқдори зиёд филмҳои ифлосу бемаънӣ, суханҳои нопоку бадро фурӯ мебаранд. Ин гуна одамон метавонанд саломатии ҷисмии хуб дошта, аммо ҳоли ахлоқии онҳо дар ҳолати гиряовар бошад.

Бисёри мо аллакай дар шуурамон миқдори зиёди нопоки дорем, ки моро дар набард шикаст хоҳад дод. Чаро ба он илова кунем? Баъзан дар лаҳзаҳои поктарини ҳаётамон ин рӯъёҳои нопоку ифлос чун барқ дар экрани шуури мо пайдо мешаванд. Ва тамоман беақлона аст, ки шуур ва хотири худро бо он чизҳое ки моро ба ҷарии рӯҳонӣ мекашанд, пур кунем.

Порнография дар қисми зиёди муассисаҳои ислоҳ-кунанда иҷозат дода шудааст. Ва дар камераҳои бисёр шумо тасвирҳои бешармонаи дар деворҳо овехтаро мебинед. Ин тасвирҳо шаҳватро бармеангезанд ва маҳбусон боз зиёдтар аз шӯридани ҷинсӣ азоб мекашанд. Чӣ қадар зиёд ба ин тасвирҳои дар девор овехта назар кунанд, ҳамон қадар шаҳвати ҷисмашон оташ мегирад. Ва худро идора карда

натавониста, онҳо барои нафси худро сер кардан аз ягон чиз худдорӣ намекунанд.

Шахсе гуфтааст: “Фикр коред, рафтор ҳосил мекунед; рафтор коред, одат ҳосил мекунед; одат коред, феъл ҳосил мекунед; феъл коред, тақдир ҳосил мекунед”. Ҳамаи ин силсила аз тасвири оддӣ, ки дар шуур ба воситаи порнография пайдо мешавад, сар мешавад. Агар мо ин фикрро дар шуури худ рӯёнем, пас албатта ба амал мегузарем. Чӣ қадаре онро бештар кунем, ҳамон қадар зиёдтар он ба одати ҳаётии мо мубаддал мегардад. Одат бошад феъли моро муайян мекунад. Агар феъл пур аз бадӣ бошад, пас он ба марги рӯҳӣ ва абадӣ меоварад.

Акнун ки ин масъаларо дида баромадем, мо баъзе чораҳои амалӣ пешниҳод мекунем, ки боваркарда бояд бинад, то дар мубориза дар ин соҳа ғалаба кунад:

1. Аввалан, ӯ бояд ҳамаи журналҳо, сурату китобҳои порнографиеро, ки аз ҳаёти пешинааш боқӣ мондааст, нобуд созад. Дар Аъмол 19:18-20 мо мебинем, ки боваркардагон дар Эфсӯс ҳама китобҳои ҷодугарии худро сӯзонданд.
2. ӯ бояд худро тарбият карда, ба ҳама он чи ба порнография тааллуқ дорад, “не” гӯяд.
3. ӯ набояд ақлу шуурашро ҳолӣ гузорад, балки бо Сухани Худо онро пур кунад. Шахсе ки аз рӯи Сухани Худо зиндагӣ кардан мехоҳад, барои хондани журналҳои бешармона на вақт дораду на хоҳиш.

4. \bar{U} бояд дар бораи чизҳои илоҳӣ андеша намуданро ёд гирад, ки ба \bar{u} қуввату инкишофи $r\bar{u}x\bar{i}$ медихад. “Хуллас, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ва ҳалол аст, ва боинсоф аст, ва пок аст, ва хушоянд аст, ва шоёни таҳсин аст, ва ҳар эҳсон ва ҳамде ки бошад, – дар бораи онҳо фикр кунед” (Филиппиён 4:8).
5. \bar{U} бояд ёд гирад, ки роҳи майли ҷинсиашро иваз карда, қувваи худро ба хизмати Худованду одамон равона созад.

Никоҳ ва талоқ

Худо никоҳро чун як қисми хости Худ дар муносибатҳои одамии муқаррар кардааст (Ҳаси 2:24). Ӯ муайян кардааст, ки мард бояд шавҳари як зан бошад ва чунин алоқаи никоҳӣ танҳо бо марг барҳам мехӯрад (Румиён 7:1-3; 1Қўринтиён 7:39). Боваркарда бояд танҳо бо боваркарда ба ақди никоҳ дарояд. Никоҳ бо нобовар – зери юғи бегонаю нобаробар ҳам шудан мебошад (2Қўринтиён 6:14-16). Дар кишоварзӣ юғи нобаробар – ду ҳайвони гуногунро бо ҳам бастан аст. Масалан, барзагов ва хар як ҷуфти хубро ташкил намедиханд, зеро ки якҷоя намекашанд. Бинобар ин, хангоме боваркарда бо нобовар якҷояанд, яъне бо никоҳ пайваста ҳастанд, онҳо як кори умумӣ карда наметавонанд. Онҳо хоҳишҳо ва ниятҳои гуногуну тарзи ҳаёти гуногун доранд. Худо наметавонад ҷуфти нобаробарро баракат диҳад ва он боваркардагоне ки бо нобоварон никоҳ мекунанд, худашон ба сари худашон бадбахтӣ меоранд.

Худо ҳеҷ гоҳ барои қавми худаш талоқро муқаррар накардааст. Дар ҳақиқат Ӯ ба талоқ нафрат дорад (Малокӣ 2:16). Вале дар замони Паймони Кухан, бо сабаби дилсаҳтии одамии Ӯ иҷозати талоқро дода буд, ба шарте ки шавҳар ба занаш номаи талоқ диҳад (Такрори Шариат 24:1-4; Матто 19:7-8). Он рӯзҳо бо ҳар сабаб аз зан ҷудо шудан мумкин буд.

Вақте ки Исо омад, Ӯ қонуни талоқро боз ҳам саҳттар гардонд. Ӯ мегуфт: “Ҳамчунин гуфта шудааст:

“Ҳар кӣ аз зани худ ҷудо мешавад, бояд талоқномае ба вай диҳад”. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ аз зани худ, ғайр аз айби зино, ҷудо шавад, боиси зинокории вай мегардад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад” (Матто 5:31-32). Ин маънои онро дорад, ки яке аз тарафҳои оила бевафой карда, бо шахси дигар алоқаи чинсӣ кунад, пас тарафи зинонакарда ҳақ дорад талоқ талаб кунад, вале инро кардан шарт нест. Файз метавонад бар гуноҳи ҳамсар ғалаба кунад. Ба одам иҷозат дода шудааст аз ҳамсар ҷудо шуда, такроран ба никоҳ дарояд. Вагарна талоқ фақат маънои зиндагии ҷудогонаро мефаҳмонад.

Агар шахс на бо сабабе ки дар Навишта омадааст, ҷудо шуда дубора ба никоҳ дарояд, пас ӯ зино мекунад (Матто 19:9). Ин бисёр қиддӣ аст. Одатан талоқ ба ҷои ҳалли масъалаҳо онҳоро бештар мекунад. Он қудрати Рӯҳи Покро паст карда, чунин одамро аз мулоқот бо боваркардагони ҷамоат маҳрум мекунад. Вале, ҳатто дар чунин ҳолат, агар одам тавбаи самимӣ оварда ба гуноҳи зиноаш иқро шавад, пас метавонад боз бо Худо сулҳу осоиштагӣ ёфта ба аҳли ҷамоат қабул шавад (аммо ба ин гуноҳ бениҳоят кам одамон иқро мешаванд).

Бисёр одамон то бовар карданашон ҳаёти худро бо никоҳу талоқҳои берун аз Навиштаҷот доғдор карданд. Чунин гуноҳҳо аз ҷониби Исои Масеҳ лаҳзаи аз олами боло зода шудан шустаю афв карда мешаванд. Пас аз бахшида шудани гуноҳҳо боваркарда бояд муносибатҳои никоҳии дошташро давом диҳад. Ин муносибатҳо бояд ба таври расмӣ ба қайд гирифта шуда бошанд. Ӯ набояд зиндагиашро бо шахсе ки ҳамсари ӯ нест, давом диҳад.

Дар аксари ҳолатҳо ҳангоми дар ҳабсхона будан оиладор шудани шахс хуб нест. Он маҳдудиятҳо ки қоидаҳои ҳабсхона доранд, барои гузоштани таҳкурсии хуби оила мувофиқат намекунад. Як боварқардае ки дар гузашта маҳбус буд, дар бораи никоҳҳои ҳабсхонагӣ фикрашро чунин ифода мекунад: “Ин азиятест, ки ба ягон мард даркор нест ва ягон зан сазовори он нест”. Ӯ навишта буд: “Аз рӯи ҳисоботи статистикӣ аз панҷ фоиз камтари чунин никоҳҳо давомнокии бисёр доранд”. Никоҳи ҳабсхонагӣ дар тасаввурот сохта шудааст. Дар он бисёр чизҳои сохта ва миқдори ками асосҳои реалӣ вуҷуд доранд. Зан ба фикре дода мешавад, ки маҳбуси беадаб, аммо нармдил бо кӯмаки ӯ чӣ тавре, ки Худо мехоҳад ӯро бинад ҳамон хел мешавад. Барои маҳбус никоҳ ягона роҳи пайвастан бо олами беруна мебошад. “Ман аз ин шумора берун ҳастам, никоҳи мо барор мегирад”, – фикр мекунад ӯ. Аммо маҳбус бар ивази роҳати кӯтоҳмуддат моҳҳо ва солҳои номуайяни ва дилсардири мегирад, ки оқибат бо талоқ анҷом меёбад. Ӯ ҳама вақт ғами ҳоли моддӣ ва вафодорию бехатарии занашро меҳӯрад. Лаҳзаҳои кӯтоҳе ки дар вақтҳои хабаргирӣ бо вай мегузаронад, ӯро маҷбур мекунад, ки чудогириро саҳттар ҳис кунад. Одатан дар вақти вохӯрӣ онҳо бо сабабҳои майда-чуйда ба баҳсҳои беҳуда медароянд. Маҳбусони масеҳӣ ҳиссиёти бештари ҷавобгарӣ барои занҳои худ доранд, аммо имконияти ба онҳо ёри додан надоранд. Хуллас, никоҳҳои ҳабсхонагӣ бо моҳияти худ романи фантастикӣ буда, бо нақшаи Худо, ки нисбати никоҳ муқаррар шудааст, ягон умумият надоранд. Саволи охири ман ба бародарони бисёри дар ҳабсхона буда,

ки аз Худо дар ҳаёташон аз сидқи дил танҳо некӣ мевоҳанд, чунин аст: “Бо назардошти он ки никоҳ муқаррароти пок аст ва имкониятҳои пойдории никоҳҳои ҳабсхонагӣ бениҳоят каманд, оё мумкин нест, ки шумо чунин никоҳро то вақти муфид боздоред? Оё хубтар нест, ки мӯҳлати ҳабсатонро дар дарк кардани хости Худо нисбати зиндагии оилавӣ ва тайёри барои дар озодӣ шавҳару падарҳои хуб шудан гузаронед?

Акнун биед дар бораи ҳодисаҳои оддии рӯзҳои мо, вақте ҷуфтҳо бе никоҳ бо якдигар зиндагӣ мекунанд, мулоҳиза кунем. Одамоне инро гуноҳ ҳисоб накарда, худашонро фиреб медиҳанд. Дар ҳақиқат инро одамоне калонсол бо розигии дутарафа мекунанд. Аммо Худо чунин амалро гуноҳ меномад. Вичдони одам низ ба ӯ худи ҳамин чизро мегӯяд. Худо дар ҳаёти одам принципҳои муайяни асосгузор муқаррар карда, дар он дурустро аз нодуруст ҷудо кард ва вақте ки мо ин принципҳоро вайрон мекунем, барои мо ин бесазо намомад.

Вақте ки одамоне оиладор берун аз оила ба алоқаи ҷинсӣ мебароянд, он зинокорӣ мебошад. Ва ҳамчунин вақте ки одамоне беоила то никоҳ ба алоқаи ҷинсӣ мебароянд, ин ҳам зинокорӣ мебошад. Ҳар гуна алоқаи ҷинсии берун аз никоҳ нопок ва ҳаром аст. Ягон одами бадкирдор ё нопок лоиқи Подшоҳии Худо нест (1Қӯринтиён 6:9,10).

Алоқаи ҷинсӣ дар никоҳ зоҳиршавии қонунии ишқи пок аст (Ибриён 13:4). Алоқаи ҷинсии берун аз никоҳ ҳаёти онҳоеро, ки ба он даст мезананд, вайрон мекунад. Шариати Худо барои мо некӣ аст. Гуноҳ ба

ҳама қисмҳои ҳастии одам, ба ҳар як ҳуҷайраи бадан зарар мерасонад.

Бадахлоқӣ бисёр вақт одамро ба оқибати даҳшатовар оварда мерасонад. Масалан: ба аборт, ки дидаю доништа нобуд кардани тифл мебошад; ба зодашавии кӯдакони нохоҳу ҳаромӣ, ки онҳоро ҳеҷ кас на дӯст медорад, на ғамхорӣ мекунад; ба оилае ки кӯдакро танҳо модар, ё танҳо падар тарбият карда меҳнати гарони ҳар дуру ба ҷо меорад. Боре як хизматчии ҷамоат, ки дар муассисаи ислоҳкунанда хизмати масеҳии худро ба ҷо меовард, ба ман як воқеаи ҷонкоҳро нақл кард: “Ман ҳеҷ гоҳ занеро, ки мили таппончаро ба сари духтари ширмакаш монда тир холи кард, аз хотир намебарорам. Баъд ӯ худастро парронд. Ҳамон дам ҳамсояҳо ба хона даромада диданд, ки тифл мурдаву модараш дар ҳолати вазнин аст. Пас аз каме хуб шудани саломатиаш ман аз вай хабар гирифта, кӯшиш кардам, ки дар барои муҳаббате ки Исо ба вай пешниҳод мекунад, нақл кунам. Ӯ бо ашки дида ба ман нақл кард, ки марде берун аз никоҳ бо ӯ зиндагӣ мекард. Вале вақте ки аз ҳомиладор шудани вай воқиф шуд, ӯро партофта ба худ зани ҷавонтар ёфт. Барои озуқаворӣ маблағ ва дигар тоқати шунидани гиряи тифли гуруснаро надошта, ӯ қарор кард, ки ба ҳамаи ин азобҳо хотима диҳад. Сипас он зан маро зорӣ мекард, ки ман ба вай дору биёрам, то ниятастро ба анҷом расонад. Он хизматчии Масеҳ илова намуд: “Ман воқеаҳои бениҳоят бисёри худкуширо дидам, ки ишқҳои озод бо он хотима ёфтаанд. Ва одамони бисёреро дидам, ки аз танҳои роҳи гурез ҷуста ба нашъамандию майнӯшӣ гирифта шудаанд”.

Аммо дар бораи одаме ки аллакай оиладор буда, ба ҳабсхона афтидааст, чӣ гуфтан мумкин аст? Агар оила ҳанӯз пойдор бошад, вай бояд баъзе корхоро кунад. Масалан вай бояд ба занаш иқроӣ шуда барои дарду азоби ҷудоии ба вай оварда бахшиш пурсад.

Агар занаш боварқарда нест, пас ӯ бояд пеш аз ҳама шаҳодати ҳаёти ивазшудаи худро ба ӯ нишон диҳад, на ин ки бо зӯрӣ ба ӯ ақидаҳои худро бор кунад. Вале, агар зани ӯ боварқарда бошад, пас ӯ бояд кӯшиш кунад, то муносибат-ҳое созад, ки дар Масеҳ асос ёфтаанд, бо гузашта алоқаро тамоман канад, то ки занаш бо асоси пурра ба ӯ боварӣ карда ба ӯ такя кунад.

Соатҳои вохӯрӣ бояд на танҳо бо ишқбозии никоҳӣ гузарад. Дар вақти чунин хабаргирӣ на танҳо алоқаи ҷинсӣ, балки муносибатҳои рӯҳониро низ устувор кардан зарур аст. Шавҳар бояд диҳад, на ин ки гирад, на танҳо барои манфиати худ, балки барои манфиатҳои занаш низ хизмат кунад.

Дар он ҳолате ки оила вайрон шуда бошад, маҳбуси масеҳӣ бояд аз изҳори норозигӣ нисбати Худо ё зани худ худдорӣ намояд. Агар ягон имконияти оштии шудан бошад, вай бояд онро истифода барад. Агар занаш такроран шавҳар карда бошад, ин корро набояд кард.

Одам бояд худро аз ду намуди хатар ҳифз намояд. Агар занаш аз ӯ ҷудо шуда бошад, вай барои такроран оиладор шудан набояд саросема шавад. Набошад ба мисли мақоли “Бошитоб оиладор шуда ба бало гирифта шуд” мешавад.

Инчунин ӯ бояд худро аз нопокии ҷисмӣ муҳофизат кунад. Бисёриҳо мегуфтанд: “Вақте ки озод

мешавам, мехоҳам бори охир вақтхушӣ карда, сипас Масеҳро пайравӣ намоям”. Ва ин роҳест, ки бешубҳа, боз ба нокомӣ дучор мекунад.

Моддаҳои гуногуни нашъаовар

Стив – соҳибкори ҷавон – дар оилаи худ хушбахт буд. Аввалин бор ӯ кокаинро дар шабнишинӣ, дар хонаи дӯсташ истеъмоли кард. Ӯ ба зудӣ ба ин маводи нашъаовар майл пайдо карда, танҳо барои ёфтани эҳсоси кӯтоҳмуддати кайфи нашъа зиндагӣ мекард. Дилбастагии ӯ ба кокаин ба дараҷае расида буд, ки ӯ ҳамаи маблағҳои ҷамъовардаашро ба ин шавқмандии қимат мубаддал гардонд. Оилаи ӯ вайрон шуд. Ба монанди дигар оилаҳо сарнавишти ӯ бо вайронӣ, шикастагӣ талоқ ба охир расид. Ҳатто он дӯстоне ки ӯро ба нашъа омӯхта карданд, аз вай рӯ гардонданд.

Ҳеҷ кас рад намекунад, ки моддаҳои нашъаовар ҳисси кайфияту роҳат мебахшанд. Навишта мегӯяд, ки дунё роҳатро пешниҳод мекунад, аммо онро “ҳаловати муваққатӣ”-и гуноҳолуд меномад (Ибриён 11:25). Онҳо ҳаловат мебахшанд, аммо муваққатию гузаранда мебошанд. Одаме ки чунин ҳаловат мечӯяд, дар оқибат бояд нархи гарон диҳад.

Муносибати боваркардагон ба ин навъҳои зиёди моддаҳои нашъаовар чӣ гуна бояд бошад? Дар ин бобат оё дар Сухани Худо ягон насиҳат ҳаст?

Вақте ки Павлус дар Ғалотиён 5:19-21 амалҳои ҷисмро номбар кард, ба ин қатор ҷодугарию низ дохил кард. Дар нусхаи аслии ин мафҳум бо калимаи “фармакия” ифода шудааст, ки маънои нашъамандӣ, афсун ва ҷодугарию дорад. Ин онро нишон медиҳад, ки моддаҳои нашъаовар дар маросимҳои ҷодугарӣ

истифода бурда мешуданд, ки қисми олами деу ачина мебошад. Бешубҳа, баъзе доруҳои дар таркибашон моддаҳои нашъаовар дошта, ки онҳоро духтур пешниҳод мекунад, пурра раво ҳастанд. Навишта бошад дар бораи истифодаи моддаҳои нашъаовар аз тарафи ҷодугарон ва онҳое ки бо сеҳру афсун машғуланд, хотиррасон мекунад.

Мо медонем, ки моддаҳои нашъаовар ҳудудҳои ақли одамиро васеъ карда, истеъмолкунандагони онро ба олами фантастикӣ ва ҳаёлию фиреб мебаранд ва дар ҳақиқат роҳи деу ачинаҳоро ба ҳаёти одам мекушоянд. Баъзе нашъаман-дон, ки сипас ба Масеҳ бовар карданд, мегӯянд, ки одамони ба моддаҳои нашъаовари сахт одаткарда дар айни замон зеритаъсири қувваҳои шайтонӣ мебошанд.

Мақсади шайтон ҳамеша вайронкунии ва нобудкунии мебошад (Маркус 9:22; Юҳанно 10:10). Аз ин ҷоида ягон истисно нест. Ў ҳаракат мекунад, ки ё нашъамандро ё каси дигарро нобуд созад. Бо ин сабаб имрӯзҳо дар бораи куштору ҷиноятҳои бемаънию даҳшатовар мешунавем. Бисёр муҳим аст, ки алоқаи байни моддаҳои нашъаовар, деу чинҳо ва вайроншавиро дарк карда, аз истеъмоли онҳо даст кашем.

Бешубҳа, як қатор сабабҳои дигар ҳаст, ки боваркарда бояд аз моддаҳои зарарноки химиявӣ худро канора гирад. Онҳо одат ва шавқмандиро ба вучуд меоваранд, аммо масеҳӣ набояд худро ба ягон одате ғулом кунад (Румиён 6:16-23). Барои онҳо нархи гарон бояд дод. Одамоне барои майлашонро қонеъ кардан пул ёфтани шуда бисёр вақт ба дуздӣ ва зӯроварӣ даст мезананд, занҳо бошанд тани худро

мефурӯшанд. Илова бар ин, чунин одамон аз инфекцияи сӯзани ифлос, аз бемадорӣ, аз зарар ба системаи иммунитет ва ғайра гирифтори азият мешаванд. Аксаран нашъамандӣ ба мағзи сар зарари шифонашаванда мерасонад. Инчунин истеъмоли аксари моддаҳои нашъаовар ғайриқонунист. Нашъамандон ҳамаи қувваҳои ҷисмонии худро сарф карда, ба беақлоне мубаддал мегарданд, ки ба худкушӣ майл доранд. Вайронкунандагони қонунро ҳабс, доварӣ, харочоти вазнини он, ва агар нисбати онҳо ҳукм бароварда шавад, ҳабсхона интизор аст. Ҳамчунин ҳама вақт хатари истеъмоли зиёда аз меъёр мавҷуд аст, ки оқибаташ роҳ сӯи гӯристон мебошад.

Ба кӯшишҳои зиёди ҳукумат нигоҳ накарда, моддаҳои нашъаовар ба ҳабсхонаҳо низ роҳ меёбанд. Аммо масеҳӣ набояд ба онҳо даст расонад, зеро бадани ӯ хонаи Рӯҳи Пок аст (1Қӯринтиён 6:19). Инчунин ӯ набояд машғули ба дигарон расонидани онҳо шавад, зеро бо ин амал ба дигарон зарар мерасонад ва ҳамаи масеҳиёнро бадном месозад. Хизмати мо дар он аст, ки мо бояд одамонро на ба нашъамандӣ, балки ба назди Масеҳ оварем.

Мо аллақай дар бораи алоқае ки одатан байни моддаҳои нашъаовар ва қувваҳои шайтонӣ аст, гап задем. Боз дигар предмету маросимҳои бо ҷодугарӣ алоқаманд ҳастанд, ки боваркарда бояд худро аз онҳо канора гирад: астрология, магияи сиёҳ, магияи сафед, йога, пешгӯӣ, намудҳои гуногуни фолбинӣ, ғайбгӯӣ, кафшиносӣ, сеансҳои спиритӣ* ва алоқа бо арвоҳи мурдагон (Такрори шариат 18:9-14).

*Спиритизм – алоқа бо олами ғайб

Алкогол

Вақте ба боваркардае ки пеш майпараст буд, савол доданд: “Ту бовар мекуни, ки Исо обро ба шароб мубаддал кард”, ӯ ҷавоб дод: “Бале, ман дидам, ки чӣ хел ӯ аракро ба маводи хӯроқӣ, қартаҳои қиморино ба асбобу анҷоми рӯзгор ва зани бо ғам дилшикастаро ба масеҳии пур аз шодию сурур мубаддал гардонд. Ба ман ягон душворие нест бовар кунам, ки ӯ обро ба шароб мубаддал кард”.

Намуди аз ҳама бештар паҳншудаи истифодаи моддаҳои нашъаовар мастӣ мебошад. Ҳамчун моддаи нашъаовар, алкоголь шахсро аз дунёи асли ба олами гумонӣ, хаёли мебарад. Он муваққатан фаъолиятро баланд мекунад, имконият медиҳад проблемаҳои зарурро аз ёд барорем ва шиддати даруниро паст мекунад. Аммо монанди дигар моддаҳои нашъаовар он хусусияти бемасъулият, рӯҳафта ва вайрон карданро дорад.

Ҳамаи онҳое ки худро масеҳӣ ҳисоб мекунанд, бояд нуқтаи назари инчиноро нисбати нӯшоқиҳои спиртӣ аз худ карда, қабул кунанд. Худо дар нақшаи ибтидоии Худ майро ба миқдори маҳдуд барои хурсанд кардани одам муқаррар карда буд (Забур 103:15). ӯ одамро аз истифодаи барзиёди май огоҳ мекунад, ки он қобилияти қабул кардани қарорҳои солимро гум мекунад (Масалҳо 31:4,5; Ҳушаъ 4:11). ӯ истифодаи майро дар он маврид иҷозат медиҳад, ки об боиси вайроншавии кори меъдаву рӯда мешавад (1Тимотиюс 5:23) ва истеъмоли онро бо сабабҳои тиббӣ иҷозат медиҳад (Масалҳо 31:6,7). Вале, бешубҳа, хатари он мавҷуд аст, ки одамон метавонанд аз тӯҳфаи

нармдили илоҳӣ истифода бурда, ба майпарастон мубаддал гарданд. Худо боваркардагонро зидди чунин майпарастӣ саҳт таъкид мекунад (Румиён 13:13). Ӯ кушоду равшан эълон мекунад, ки ягон майпараст ба Подшоҳии Худо ворид намешавад (1Қӯринтиён 6:10). Ҳатто агар шахс худро боваркарда ҳисобад ба шишаи шароб даст дароз кунад, шаҳодати бовари ӯ дурӯғин мебошад. Аз меъёр зиёд “Шароб масҳара медорад, буза талотум мекунад, ва ҳар кӣ саргарми он гардад, хирадманд намешавад” (Масалҳо 20:1). Дар ҷамъияте чун ҷамъияти мо, ки дар он истеъмоли шароб метавонад боиси монеа ба шахси дигар шавад, боваркардагон бояд аз нӯшокиҳои спирти пурра худдорӣ кунанд, яъне аз истеъмоли онҳо тамоман даст кашанд (Румиён 14:21). Дар ҳақиқат боваркардагон ба шароб эҳтиёҷ надоранд. Фириста Павлус меғӯяд, ки боваркарда бояд аз Рӯҳи Пок пур бошад, на машғули майнушӣ (Эфсӯсиён 5:18).

Бо афсонаи васеъ паҳншудае ки майпарастӣ на гуноҳ, балки беморист, фиреб нахӯред. Навишта меғӯяд, ки ин гуноҳ аст ва ягон майпараст лоиқи Подшоҳии Худо нест (1Қӯринтиён 6:10). Одам ба ахлоқу рафтори худ ҷавобгар аст ва барои аз ин ҷавобгарӣ озод шудан гуноҳро беморӣ номида наметавонад.

Майпарастӣ одати бад аст ва боваркарда набояд худро ба чизе ё касе ғулом намояд, балки ба Худованд хизмат кунад (1Қӯринтиён 9:26-27).

Ин одати бениҳоят қимат аст, ки пули барои оила ё эҳтиёҷоти шахсӣ муҳимро небуд мекунад. Сулаймон меғӯфт, ки касе шаробро дӯст медорад, бой намешавад (Масалҳо 21:17). Пайғамбар Юил одамони ба шароб

майли сахт доштаро тасвир мекунад, ки барои май харидан духтареро фурӯхтанд (Юил 3:3).

Ба бадани инсон чӣ хел таъсир расондани май хуб маълум аст: вайроншавии чигар, касали гурда, дил, иллатнокии хучайраҳои мағзи сар. Давомнокии миёнаи умри майпараст дар ШМА – 51 сол мебошад, хеле кам нисбат ба давомнокии умр умуман дар ҷаҳон. Истеъмоли нӯшокиҳои спирти дар айёми ҳомиладорӣ ба тифли ҳанӯз зоданашуда зарари калон мерасонад. Касе гуфтааст: “Худо гуноҳҳои моро мебахшад, аммо баданҳои мо – ҳеҷ гоҳ”. Соатҳои кори гумкардашуда, аз даст додани ҷои кор, вайроншавии ҳаёти оилавӣ, воқеаҳои нохуши роҳ, бисёр вақт бо қурбонии одамӣ, худкушӣ ва куштори дар ҳолати мастӣ содир кардашударо метавон ба ин илова кард. Нишондодҳои статистикаи ба наздикӣ гузаронидашуда шаҳодат медиҳанд, ки зиёда аз 80% маҳбусони ҳабсхонаву лагерҳо ҷиноятҳои худро зерин таъсири алкохол ё моддаҳои нашъаовар содир кардаанд. Ҳамаи ин манзараи даҳшатан-гезро пурра мекунад.

Сулаймон дар Масалҳо 23:29-35 тасвири калассикии майпарастро меоварад:

“Оҳ аз они кист? Воҳ аз они кист? Ситезаҳо аз они кист? Андӯҳ аз они кист? Ҷароҳатҳои бесабаб аз они кист?

Чашмони сурхтоб аз они кист? Аз они онҳоест, ки пайваста шароб менӯшанд ва барои чашидани шароби дорувордор меоянд. Ба шароб назар надӯз, ки чӣ гуна сурхча метобад,
чӣ гуна дар қадаҳ мавҷ мезанад, чӣ гуна бемалол ба гулӯ меравад; Лекин оқибат, мисли мор мегазад ва

мисли афъӣ захр мезанад; Чашмони ту манзараҳои аҷибу ғарибе мебинанд, ва дили ту ба қачғуфторӣ моил мешавад;

Ва ту мисли касе мешавӣ, ки дар миёнҳои баҳр хобида бошад, ва мисли касе ки бар сари сутуни киштӣ хобида бошад;

Ва мегӯӣ: “Маро заданд, вале дардро ҳис накардам, маро кӯфтанд, вале нафаҳмидам. Вақте ки бедор шавам, боз ва боз ҳамон чизро ҷустуҷӯ мекунам””.

Агар шахс тамоман аз нӯшокиҳои спирти худдорӣ кунад, метавонад боварии комил дошта бошад, ки майпараст намешавад. Ва ин гавари боваринокӣ мешавад, ки ӯ ба касе монеа намешавад. Ин барои ҳамаи мо бениҳоят муҳим мебошад. Агар бародари сустбӯвар шуморо бо пиёлаи май дар даст бубинад, метавонад натиҷа барорад, ки агар ин ба шумо мумкин бошад, пас ба ӯ низ мумкин аст. Ӯ метавонад ба шароб майл пайдо карда ба майпараст мубаддал гардад. Дар ин ҳолат мо аз ҷиҳати маънавӣ ҷавобгар ҳастем, зеро ки намунаи бад нишон додем. Бинобар ин Павлус мегуфт: “Беҳтар аст, ки ту гӯшт нахӯрӣ, май нанӯшӣ ва коре нақунӣ, ки боиси пешпо хӯрдан, ё ба васваса афтодан ва ё суст шудани бародарат мегардида бошад” (Румиён 14:21). Ӯ инчунин гуфтааст: “Бинобар ин, агар хӯрок бародари маро ба васваса меандохта бошад, ҳаргиз гӯшт намехӯрам, то ки бародари худро ба васваса наандозам” (1Қўринтиён 8:13). Одамонро майпараст кардан аз майпараст будан хеле бадтар аст. Худо медонад, ки чӣ хел ҳоли майпарастон бад аст.

Мэл Троттер майпараст буд. Барои аз хумори сахт халос шудан \bar{u} доимо маст буд. Рӯзи марги духтарчаи хурдакакаш \bar{u} сахт хоҳиши нӯшидан дошт, аммо пул набуд. Бинобар ин \bar{u} ба назди тобут рафта, пойафзоли тифро аз пояш гирифта, онро фурӯхта ба пулаш шароб нӯшид. Баъдтар ҳамаи пастии рафтори худро фаҳмида ба сӯи кӯл равона шуд, то ки ҳаёти нодаркору бемаънии худро хотима диҳад. Вале дар роҳ аз назди дари миссияи масеҳӣ мегузашт, ки аз он ҷо хабари Инчил ба гӯш мерасид ва \bar{u} наҷоти аҷоиб ёфт. Ҳаёти \bar{u} тамоман иваз шуд. \bar{U} дигар майпараст набуд ва ҳамаи ҳаёти боқимондаашро ба расонидани Хушхабар ба одамони ғарибу аз ҳақиқат дур бахшид. \bar{U} шаҳодати зиндаи он буд, ки бо қувваи Рӯҳи Пок бар майпарастӣ ғалаба кардан мумкин аст. \bar{U} ақидаи имконнопазирии пурра озод шуданро аз майли шаробнӯшӣ рад кард. Чунин ақида қувваи Рӯҳи Покро, ки халосиву озодӣ мебахшад, ба назар намегирад.

Боваркардаи дигар, ки пеш майпараст буд, хост ба номи Масеҳ ғӯта гирад, то ба ҳаёти кӯҳна хотима дода, иродаи қавиашро барои ҳаёти нав нишон диҳад. Баъди чамъомад, вақте фаррош* обро аз ҳавзе ки дар он ғӯта хурданд, холӣ кард, шишаи шаробро ёфт. Ҳамин тариқ ин шахси боваркарда ба майли марговар хотима дод.

Шахси боваркарда, ки майл ба шароб ҳис мекунад, бояд баъзе қоидаҳои оддиро риоя кунад:

1. Захираи боқимондаи нӯшокиҳои спиртиро партоед. Ин санҷиши хоҳиши озод ва халос шудани шумо мешавад.

*Фаррош – қўчарӯб

2. Дар дуо бо фиғон ба Худо мурочиат кунед, ки ӯ ҳамеша шуморо барои аз шароб худдорӣ кардан бо қувваи Худ пур кунад. Чунин дуо гӯед: “Ва моро ба озмоиш дучор накун, балки моро аз иблис раҳой деҳ” (Матто 6:13).
3. Дар ин бобат ба ҳар гуна васваса муқобилият кунед – ҳатто агар як қадаҳ бошад ҳам (Масалҳо 1:10). Шумо метавонед инро бо ёрии Худо иҷро кунед. Ҳар як ғалаба ба шумо ёрӣ медиҳад, ки бар васвасаи оянда ғолиб гардед (1Қӯринтиён 10:13).
4. Барои ҳар як нобарории худдорӣ дарҳол назди Худо тавба кунед (1Юҳанно 1:9). Баъзан дар бораи нобарории худ ба масеҳие ки шуморо мефаҳмад, нақл кардан фойданок аст, ки ҳамроҳи шумо дуо гӯяд.
5. Аз он ҷойҳо ва он одамоне ки васвасаҳои гузаштaro бармегардонанд, канора ҷӯед (Румиён 14:13).
6. Агар имконият бошад, худро таҳти роҳбарии масеҳие ки бовараш қавӣ аст, вогузор намоед, то ӯ дар лаҳзаҳои душвор ҳамроҳи шумо дуо гуфта дӯсти шумо бошад (Масалҳо 17:17).

Агар муносибати шумо нисбат ба ин масъала бениҳоят ҷиддӣ бошад, Худо ба шумо барои ғалаба қувват медиҳад. Вале шумо бояд ҷасурона амал кунед.

Сиёсати хубтарин – бовиҷдонист

Чор писар ба мактаб нарафта, бо автомобили худ ба ҳар тараф сафар карданд. Вақте ки онҳо ба мактаб баргаштанд, гуфтанд ки онҳо бо сабаби баромадани ҳавои чарх дер монданд. Муаллима ба ин чунин ҷавоб дод: “Хуб. Талабагон дар ин муддат кори контролӣ навиштанд. Акнун шумо онро менависед. Варақи қоғаз гиреду ба ман нақл кунед, ки ҳавои кадом чарх баромад”. Ҷавобҳои онҳо гуногун буд. Ҳамин тариқ фиреби онҳо “аз биниашон баромад”.

Вақте ки одам ба ягон дурӯғ ё бевиҷдонӣ роҳ медиҳад, албатта ба ягон мусибат гирифта мешавад. Фиреб бозгашта, моро таъқиб мекунад (Масалҳо 12:13). Сэр Валтер Скотт мегуфт: “Оҳ, чӣ гуна тӯри пурпечутоб мебофем, вақте бори аввал дурӯғ меғӯем”. Боре дурӯғ гуфта, моро зарур меояд, ки боз дурӯғ меғӯем, то ки пайҳои мондари рӯбем.

Дар бораи он дурӯғе ки дар толорҳои доварӣ (суд) гуфта мешавад, фикр кунед. Одамон қасам ёд мекунанд, ки ростиро меғӯянд, ростии пурра ва ҳеҷ чиз ғайр аз ростӣ, ва баъд печутоб хӯрда дурӯғ меғӯянд, мисли иблис, ки падари фиреб аст (Юҳанно 8:44). Онҳо дурӯғ меғӯянд, ки дар кучо буданд, чӣ кор мекарданд ва чаро. Вақте ин кифоя нест, онҳо хешу наздиконро даъват мекунанд, ки дурӯғи онҳоро тасдиқ кунанд.

Баъзеҳо ба Худо ваъдаҳои гуногун медиҳанд, ки ба озодаи бароянд, бисёр чиз мекунанд, аммо ин ваъдаҳо зуд аз ёд мебароранд.

Бешубҳа, доираи таъсири дурӯғ бо толорҳои доварӣ ва камераҳои ҳабсхонаҳо маҳдуд намешавад. Он дар ҳама соҳаҳои ҷамъияти мо паҳн шудааст. Ва онро ҳар чизе ки гӯем: дурӯғи нек, дурӯғи сиёҳ, ё шаҳодати бардурӯғ – ҳамаи ин бевичдонӣ буда, Худо ба он нафрат дорад (Масалҳо 6:16-17). Ӯ онро нопоки меномад (Масалҳо 12:22). Шахсе ки дурӯғ мегӯяд, беақл аст (Масалҳо 10:18). Навишта мегӯяд, ки забони дурӯғгӯ бисёр зиндагӣ намекунад (Масалҳо 12:19).

Аммо фиреб танҳо як намуди қаллобӣ нест. Масалан, пора додан низ фиреб аст. Порадиҳӣ бо таври ғоибона пул дода, қарори довариро иваз кардан аст. Китоби Масалҳо мегӯяд, ки шахси бо ин кор машғулшуда хонаи худро вайрон мекунад, вале касе ки пораро бад мебинад, зиндагӣ мекунад (Масалҳо 15:27). Шахс метавонад пораро барои ба шумораи одамони обрӯманд дохил шудан, дар ҷамъият ба худ мақоми баланд харидан истифода барад (Масалҳо 18:16). Аммо аниқу равшан аст, ки Худо қатъиян зидди ҳама гуна порадиҳӣ аст ва боваркардаи ҳақиқӣ аз ҳар гуна коре ки ғайриқонунист, канорагирӣ мекунад.

Дуздӣ боз як намуди бевичдонӣ аст. Бисёриро мо то бовар кардан дузд будем. Бинобар ин Павлус мегӯяд: “Касе ки дуздӣ кардааст, дигар дуздӣ накунад, балки меҳнат карда, бо дастҳои худ кори ғоиданок ба ҷо оварад, то чизе дошта бошад, ки ба эҳтиёҷманде бибахшад” (Эфсӯсийн 4:28). Худо мехоҳад, ки дуздонро ба меҳнатқашони боғайрат мубаддал гардонад, то онҳо ба хайрдиҳӣ дасткушод бошанд.

Ҳамчунин дар бораи маккорӣ андеша кунед, ки имрӯзҳо дар олам: дар мактабҳо, муассисаҳои давлатӣ, ташкилотҳо, хонаҳо ва инчунин муассисаҳои ислохотӣ паҳн шудааст. Навишта барои сангу тарозуи нодуруст мисол меорад (Масалҳо 11:1; 16:11; 20:10,23). Одам сангҳои гуногун дорад. Ӯ дар вақти харидан санги сабук ва дар вақти фурӯш санги вазнин истифода мебарад. Ин ба монанди қассобест, ки дар вақти баркашидани гӯшт ангушти худро ба паҳлуи тарозу мегузорад.

Ба ин шумора мо метавонем инчунин бар гардани дигар кас бор кардани айбро низ илова кунем. Ин худро аз ҷавобгарӣ озод кардан аст. Ин одат ба замонҳои қадим, замони Одаму Ҳавво реша медавнада. Вақте ки Худо онҳоро дар гуноҳашон ошкор кард, Одам айби худро ба гардани занаш бор карда, гуфт: “Зане ки ба ман додаӣ, аз меваи дарахт ба ман дод, ва ман хӯрдам” (Ҳастӣ 3:12). Ҳавво, дар навбати худ, айбро ба сари мор зад: “Мор маро фирефта кард, ва ман хӯрдам” (Ҳастӣ 3:13). Мор бошад барои худро сафед кардан ба чизе такя карда наметавонист. Яке аз хусусиятҳои балоғати рӯҳонӣ он аст, ки мо гуноҳи худро эътироф карда, айбро ба гардани каси дигар бор намекунем.

Бисёр одамон “ҳама ин тавр мекунанд” гуфта, бевидони худро сафед мекунанд. Аммо ин дуруст нест, зеро на ҳама одамон чунин рафтор мекунанд. Одамоне ки чунин мегӯянд, дар қадом вазъияте набошад, ҳақ нестанд. Боварқардагони ҳақиқӣ бо чунин корҳо машғул намешаванд.

Боз дигар намуди худсафедкунӣ вучуд дорад. Одамоне аз системае ки мардумро саҳт ғорату

истисмор мекунад, ҳар чизе ки имкон аст, гирифтано ҳақ мешуморанд. Бешубҳа, баъзе одамон истисмор карда шудаанд, ба онҳо музди пурра намедиханд, онҳоро фиреб мекунад ва ҳуқуқи онҳоро зери по мекунад. Вале кай буд, ки ду бадӣ ба некӣ мубаддал гашта бошад? Ростӣ гап, боваркарда ҳатто умед надорад, ки дар ин дунё росткориро ёфтани мумкин аст. Вале агар боваркарда ҳамаро ба дасти Худованд супорад, Худо дар вақти муқаррар ба вай мукофот дода, ба ҷояш интиқом мегирад.

Як чиз аниқ аст. Мо наметавонем бо ягон кори ноҳақ машғул шуда, фикр кунем, ки ин ба мо бахшида мешавад. Худо дар Навишта мегӯяд: "... ва барои ин гуноҳатон ҷазо хоҳед ёфт" (Ададҳо 32:23).

Бовиҷдонӣ ҳама вақт сиёсати беҳтарин мебошад. Боре шоҳ ба зиндон рафта, бо ҳар як маҳбус сӯҳбат кард. Бисёре аз онҳо мегуфтанд, ки онҳо беғуноҳанд ва нисбати онҳо корҳои ҷиноятии сохта истифода бурдаанд. Инчунин онҳо мегуфтанд, ки ҳеҷ кас ба фаҳми онҳо намерасад ва онҳоро барои фоидаи худ истифода мебаранд. Дар охир шоҳ ба як маҳбус рӯ оварда пурсид: "Шумо низ, шояд, беғуноҳ ҳастед?" "Афсӯс, ҷаноб, вале ин тавр нест. Ман айбдор ва сазовори ҷазо мебошам", – ҷавоб дод он шахс. Шоҳ ба посбони зиндон муроҷиат карда гуфт: "Зуд ин маккорро озод кунед, то вай дар ин ҷо ҳамаи ин одамони беғуноҳу наҷибро аз роҳ назанад".

Итоат кардан ба ҳукумат

Барои ҳама, ҳам дар ҳабсхонаҳо, ҳам дар озодӣ масъалаи итоат ба ҳукумат мушкилии калон аст. Дар

ҳамаи мо рӯҳи саркашӣ талотум мекунад. Мо мехоҳем бо роҳи худ равем, хоҳиш надорем, ки касе ба мо фармондихӣ кунад, ё чӣ кор карданро амр кунад.

Аммо мо бояд фаҳмем, ки агар эътибори ҳукуматро қабул ва ба он итоат накунем, оромона ҳаёт ба сар бурда наметавонем. Фарзандон бояд дар итоати падару модар бошанд (Эфсӯсиён 6:1). Коргарон бояд ба корфармоёни худ итоат кунанд (Эфсӯсиён 6:5). Занҳо бояд ба шавҳарони худ итоат зоҳир кунанд (Эфсӯсиён 5:22). Шаҳрвандон бояд ба ҳокимияти худ итоат кунанд (Румиён 13:1). Ҳатто Исои Масеҳ дар итоати Худо-Падар мебошад (1Қӯринтиён 11:3). Ин маънои онро надорад, ки Худованд Исои Масеҳ аз Худо-Падар паст меистад, балки Ӯ эътибор ва ҳукми Падарро бар Худ қабул мекунад.

Баъд аз тӯфон Худо сохти идораи одамиро барпо кард. “Ҳар ки хуни одамизодро резад, хуни ӯ бо дасти одам рехта шавад”, – гуфта Ӯ одамро вазифадор кард, ки сохти идора ва барои ҷазо додани қонунишиканон доварӣ дошта бошанд (Ҳастӣ 9:6). Ӯ дар нақшаи Худ қасоси хунинро, ки хешу табори ҷабрдида мекунанд, пешбинӣ накардааст.

Худо медонист, ки ҳар гуна ҳокимият аз беҳокимиятӣ дида хубтар аст, гарчанде норасоихо дошта бошад ҳам. Набудани ҳокимият бесарию бетартибӣ аст. Дар айёми беҳокимиятӣ муқаррар кардани тартибот ё бехатарӣ аз имкон берун аст.

Тасаввур кунед, ки агар кормандони ҳифзи ҳуқуқ ё идораи зидди сӯхтор намебуданд ва агар ҳар кас чизи хостаашро мекард, чӣ мешуд? Ин ба қонун ва қоидаи олами ҳайвонот монанд мешуд. Касе бояд дар сари ҳокимият истад ва сухани охири гӯяд. Бе сабаб нест,

ки президенти Амрико Ҳарри Трумэн дар болои мизи худ шиори зерин дошт: “Ин ҷо ибтидои қонун аст”.

Навишта таълим медиҳад, ки мо бояд ба ҳокимияти болоистода итоат кунем: “Ҳар шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунад; зеро ҳеч ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад, ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шудаанд. Бинобар ин ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо исён кардааст; ва исёнгарон гирифтори маҳкумият хоҳанд шуд. Зеро ҳокимон на барои нақӯрон, балки барои бадкорон хавфноканд. Оё меҳоҳӣ аз ҳокимият тарсе надошта бошӣ? Корҳои нек кун, ва сазовори таърифи вай хоҳӣ шуд; Чунки вай хизматгори Худост бар нафъи ту. Аммо агар корҳои бад кунӣ, битарс; зеро ки вай шамшерро беҳуда бардошта нагаштааст; вай хизматгори Худост ва бо ғазаб аз бадкорон интиқом мегирад. Бинобар ин на фақат аз тарси ҷазо, балки низ аз рӯи вичдон итоат кардан лозим аст. Ба ҳамин сабаб шумо андоз ҳам медиҳед; зеро онҳо мулозимони Худо ҳастанд, ки доим бо ин кор машғуланд. Пас, ба ҳар кас он чиро, ки бар зиммаи шумо дайн аст, адо кунед: андозро – ба касе ки андоз меситонад; хирочро* – ба касе ки хироч мегирад; тарсро – ба касе ки лоиқи тарс аст; иззатро – ба касе ки шоистаи иззат аст” (Румиён 13:1-7).

Агар ҳокимият моро ба гуноҳ ё инкор кардани ақидаҳои масеҳиямон маҷбур созад, танҳо дар ин ҳолат мо метавонем ба он итоат нанамоем. Дар ин ҳолат мо бояд на ба одамон, балки ба Худо итоат намоем (Аъмол 5:29). Мо бояд итоати чунин қонунро рад намоем ва бе зиддият ҷазои онро тоқат кунем. Ҳеч

*Хироч - андози молӣ

гоҳ ва дар ҳеч ягон ҳолат мо набояд дар табадуллати давлатӣ иштирок намоем.

Вақте ки баъзе одамон аз Навишта мехонанд, ки сардор хизматгори Худо аст, ҳайрон мешаванд (Румиён 13:6). Чӣ тавр чунин роҳбарони ҷоҳил мисли Сталин ё Гитлер метавонианд хизматгори Худо бошанд? Чунин ҷавоб додан мумкин аст, ки онҳо ба таври расмӣ хизматгор буданд, гарчанде Ёро шахсан намешинохтанд. Онҳо – хизматгарони Ё ҳастанд, чунки роҳбар мебошанд, аммо ин маънои онро надорад, ки Худо бо ҳама корҳои онҳо розӣ аст.

Бисёри маҳбусон нисбати ҳокимият ҳиссиётҳои хуб надоранд. Онҳо аз доварон, коркунони ҳифзи ҳуқуқ, посбонҳо, роҳбарияти ҳабсхона ва ҳамаи онҳое ки бо идораҳои ҳуқуқӣ алоқа доранд, нафрат доранд. Онҳо ҳамаи ин одамонро бад меҳисобанд, вале қонуншиканонро хуб. Онҳо посбонҳои ҳабсхонаро бадному лаънат мекунанд ва кӯшиш мекунанд, ки ба онҳо чӣ қадаре имкон дорад, зиёдтар бадӣ кунанд.

Ягон чизи ҳайратовар нест, ки маҳбусони нобовар чунин рафтор мекунанд. Аммо масеҳиён бояд ба ҳокимият бо ҳурмату иззат муносибат кунанд, на ин ки онҳоро дашном диҳанд (Румиён 13:7, Аъмол 23:5).

Агар мо ба ҳокимият итоат карданро ёд гирифта бошем, пас бо ин яке аз дарсҳои муҳимтарини ҳаётро аз худ кардаем.

Ба ҳаёт дар озодӣ мутобиқат кардан

Оё шумо метавонед бовар кунед, ки бисёри маҳбусон чунин меҳисобанд, ки муносибатҳои наздиктар ва дараҷаи рӯҳонии баландтарро аз озодӣ дида, дар ҳабсхона ёфтани осонтар аст. Ва бисёриҳо шаҳодати озоду далеронаро дар бораи Наҷоткор нисбат ба озодӣ дар маҳбас зиёдтар доранд. Аксаран озодшавӣ мисли аз ҳаммоми гарму форам баромада, ба оби хунуку яхин даромадан мебошад. Шумораи бисёри маҳбусон дар олами берун ба худ ҷой наёфта, худро гум мекунанд.

Тассавур кардан осон аст, ки чун шумо ба озодӣ расидед, ҳамаи душвориҳо ҳал мешаванд. Маҳбусон дигар ба шумо кордор намешаванд. Шумо дар муҳити ифлосу бадкирдорон намеистед. Шумо мисли ҳайвон дар қафаси оҳанин намешавед. Ниҳоят шумо озодиро пайдо мекунад.

Аммо фаромӯш накунад, ки вақте калид тоб хӯрда, дар ба рӯятон кушода мешавад, дар берун шуморо иблис интизор аст. Ӯ тайёр аст ба шумо пешпо диҳад ва шаҳодати шуморо вайрон кунад ва шуморо боз ба он ҷое ки пеш аз наҷот ёфтани он будед, кашад.

Ӯ метавонад дар ниқоби душоштае ки ба шумо ҳамзистии беникоҳ пешниҳод мекунад, ё дӯсти деринае ки ба ҳолати холии рӯҳонӣ мебарад, пайдо шавад. Ӯ метавонад дар пеши шумо чун фурушандаи

моддаҳои нашъаовар биистад ва шуморо ба роҳи кӯҳна васваса кунанд. Шуморо васвасаҳои гуногун интизор хоҳанд шуд. Ва ба шумо лозим меояд, ки зидди қувваҳои зулмату дӯзах муборизаи саҳт баред.

Вақте ки Ҷек дар ҳабсхона буд, худро қушоду равшан боваркарда эълон мекард. Ӯ аъзои гурӯҳи боқуввати масеҳӣ буд, ки дар алоқа бо он ёри калони рӯҳонӣ меёфт. Аммо баъди аз ҳабсхона озод шудан ӯ фақат дар бораи шабнишиниҳо фикр мекард. Баъди се моҳ ӯро боз ҳабс карда, бо моддаи ҷиноятии пешина маҳкум карданд.

Агар шумо дар ҳақиқат мехоҳед дар озодӣ ҳаёти худро созед, шуморо лозим меояд, ки қуввати рӯҳонӣ зоҳир намоед ва дар Худову Китоби Ӯ саҳту пурқувват бошед (Эфсӯсиён 5:10-18). Ба шумо якҷанд маслиҳатро пешниҳод мекунем, ки ҷӣ хел дар озодӣ худро аз бозгаштан ба роҳи пешина нигоҳ доред.

Вақте ки озод мешавед, маслиҳат кунед, ки шуморо дӯстони масеҳӣ пешвоз гиранд. Агар шумо имконияти якҷанд муддат бо онҳо зиндагӣ карданро медоштед, хуб мешуд. Ба онҳо наздик бошед ва ба насиҳатҳои онҳо аз Навишта гӯш диҳед. Аз меҳмондӯстии онҳо суиистифода набаред. Танбалӣ аз ҳисоби онҳо зиндагӣ мекардагӣ набошед.

Агар шумо оила дошта бошед, бешубҳа ҳамроҳи он будан мехоҳед. Шумо бояд чунин зиндагӣ кунед, ки зану фарзандонатон бо шумо фаҳр кунанд. Ҳамон тавре ки Худо пешбинӣ намудааст, роҳбари рӯҳонии оила бошед. Агар шумо бо падару модаратон зиндагӣ кунед, қоида ва талабҳои онҳоро иҷро кунед. Фурӯтан, ба хизмат тайёр, бодикқат ва миннатдор бошед.

Агар баъди озод шудан шумо ҷои рафтан надошта бошед, кӯшиш кунед хонаи масеҳиёнеро ёбед, ки ба шумо дар давраи аввал ёрӣ диҳанд. Бо тайёри ба тартиби он хона итоат кунед. Бисёри маҳбусон ба ҳаёт дар озодӣ одат карда наметавонанд. Барои ин вақт лозим аст ва хонаи хуб дар давраи аввал барои оҳиста-оҳиста ба ваъзиятҳои нав мутобиқ шудан ёрӣ медиҳад.

Кӯшиш кунед ҳар чи зудтар кор ёбед, то ки худро таъмин кунед. Дар аввал шояд шумо коре меёбед, ки маошаш камтар аст, аммо агар шумо дар амал ҳалолкорию бовиҷдонӣ зоҳир намоед, ба зудӣ вазифаи баландтар мегиред. Аз хотир набароред, ки “қаймоқ ҳамеша ба боло мебарояд”. Корро дар вақти муқарраршуда сар кунед, дар соатҳои кори худ пурра ва бовиҷдонона кор кунед. Агар шумо ҷои корро иваз кардан хоҳед, сардори худро пешакӣ хабардор кунед. То кори хубтар наёбед, ҳеч гоҳ коратонро напартоед. “Гунҷишк дар даст аз турнаи дар ҳаво буда беҳтар аст”.

Якум маоши корро гирифта, албатта музди таъминоти худ ва пули иҷораи хонаеро, ки он ҷо зиндагӣ мекунад, диҳед.

Агар шумо саломатии хуб ва қобилияти кор кардан дошта бошед, ҳеч гоҳ аз кӯмаки беруна истифода набаред, ғайр аз ҳолатҳои зарурати саҳт. Навишта мегӯяд: “Агар касе нахоҳад кор кунад, бигзор хӯрок ҳам нахӯрад” (2Таслӯникиён 3:10). Машғулият бо кори ҳалол одамро аз ҳар гуна нохушӣ нигоҳ медорад.

Аз дӯстони пешинае ки шуморо ба ҳар гуна корҳои ношоиста мекашанд, худро канора гиред. Вақте ки озод мешавед, онҳоро аз ин огоҳ накунад. Ба

онҳо на нома нависед, на занг занед. “Ёрони бад ахлоқи некро фосид мекунад” (1Қӯринтиён 15:33).

Аз ҷойҳое ки он ҷо одамони бадкирдор ҷамъ мешаванд, эҳтиёт бошед. Шумо мумкин аст, ки худро рӯҳан боқувват ҳисоб мекунад, аммо дар айнаи ҳол худро фақат ба бадбахтӣ гирифта мекунад. Вақт кори худро мекунад ва шумо боз ба роҳҳои пешина бармегардед. Одам наметавонад оташро ба бағал гираду либосашро насӯзонад (Масалҳо 6:27). “Бинобар ин ҳар кӣ гумон мекунад, ки рост истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад” (1Қӯринтиён 10:12).

Ҷамоатро ёбед, ки аз масеҳиёни ба Навишта бовар мекардагӣ иборат бошад, то онҳо ба шумо ёри рӯҳонӣ расонда, дилбардорӣ кунанд. Боваркардагон мӯҳтоҷи яқдигаранд. Ба мо ёроне лозиманд, ки барои истодагарӣ бар зидди иблис ёрӣ диҳанд. Эҳтимол, шумо аввал дар ҷамоат худро нороҳат ва бегона ҳис кунед. Аммо аз хотир набароред, ки ҳар як масеҳӣ гуноҳкорест, ки бо ғайзи Худо наҷот ёфтааст. Ягон кас комил нест, балки танҳо бо ғайзи Исои Масеҳ бахшида ва харида шудааст. Боваркардагон метавонанд ба шумо ёрӣ диҳанд, инчунин шумо низ ба онҳо. Лахчаи танҳо гузошташуда ба зудӣ хомӯш мешавад. Вале лахчаҳои бисёре ки як ҷо ҷамъ шудаанд, алангаи хубу гарм пайдо мекунад. “Ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро таомул шудааст, балки яқдигарро насихат диҳем, ва бештар ба қадри он ки шумо наздик шудани он рӯзро мебинед” (Ибриён 10:25).

Ба васвасаи дар як шаб муаллими бовар ё машҳур шудан зиддият кунед. Бисёр роҳбарони масеҳӣ бо бехтарин ниятҳо тайёранд собиқ маҳбусонро баланд

бардоранд, то онҳо аз минбари ҷамоат аз ҳаёти худ шаҳодат диҳанд ё аз Инҷил панду насиҳатҳо гӯянд. Оё онҳо 1Тимотиюс 3:6-ро нахондаанд, ки гуфта шудааст: “Аз ҷумлаи навимонон набошад, мабодо мағрур шуда, зери ҳукми иблис афтанд”. Оё онҳо дар бораи онҳое ки дар гузашта маҳбус буданд, нашунидаанд, ки бениҳоят зуд ба минбарҳо танҳо барои он монда шуда буданд, ки ҳар чӣ тезтар ғарқи гуноҳ ва фаромӯши шаванд.

Муаллими бовар шудан мақсади хуб, шоиста ва дарозмуддат аст, аммо аввал бо меҳнат оилаи худро таъмин карда, ба роҳбарони рӯҳонӣ итоат зоҳир намуда, обрӯи поки бедоғ дошта худро вафодор нишон диҳед.

Омӯхтани Навишта ва шаҳодат дар бораи Исои Масеҳро ҳар рӯз дар худ тарбия диҳед. Бе Сухани Худо ҷони шумо гуруснагӣ мекашад (Матто 4:4). Бе дуо дар ҳаёти шумо қувват намешавад, бе шаҳодат дар бораи Исои Масеҳ дар он самара намоён намешавад. Мо бояд на танҳо бо забон, балки бо зиндагии худ шаҳодат диҳем. Шахсе чунин гуфтааст: “На танҳо машғули сухан бош, балки чунин зиндагиро ба ҷо овар”. Вагарна на остона ба сӯи Худованд, балки санги пешпо хоҳед шуд. Ва ҳаёти шумо барои Худо ҷалол намеоварад, балки боиси бадномӣ мешавад.

Иблис кӯшиши зиёд мекунад, ки шуморо несту нобуд карда, шаҳодати шуморо зери по кунад, вале аз хотир набароред, ки “...Он ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст” (1Юҳанно 4:4). Агар шумо бо саъю кӯшиш, бо дуо ва аз рӯи ҳақиқат хоксорона ба насиҳатҳои дар боло овардашуда пайравӣ кунед, ҳаёти шумо пас аз озод шудан пурфайзу бобарор мешавад.

“Ва Ёро, ки қодир аст шуморо аз фурӯ ғалтидан нигоҳ дорад ва дар шодӣ беайб ба ҳузури ҷалоли Худ биистонад, яъне Худои ҳақими якто ва Наҷотдиҳандаи моро, ба воситаи Исои Масеҳи Худованди мо, ҷалол ва шавкат, қудрат ва салтанат бод аз азал ва дар замони ҳозира ва то абад. Омин ” (Яҳудо 24,25).